

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 8197-08 - מ.י. פרקליטות מחוז דרום-פלילי נ'
 אבולקיעאן
 ת"פ 8179/08

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד שרה טל

נגד

1. אקרם אבולקיעאן

2. וואליד אבולקיעאן

3. ג'ברין אבולקיעאן

הנאשמים

ע"י ב"כ עו"ד קובי סודרי

הכרעת דין

1. על פי עובדות כתב האישום (שאוחד בתיקי 8197/08 ו-8179/08), פרץ סכסוך סמוך לחודש יולי 2008, בין משפחת אבו סבית לבין משפחת אבולקיעאן, עימה נמנים הנאשמים. בשל סכסוך זה, על פי הנטען, נשאו בני המשפחות, המתגוררות בחורה, כלי נשק חם וקר, כדי לפגוע בבני המשפחה היריבה (בעניין זה גם הצהרת התובעת בע' 178 לפי). ביום 24.7.2008, סמוך לשעה 12:00, נסעו שלושת הנאשמים - הנאשמים 1 ו-3 הינם אחים, ונאשם 2 הינו בן דודם - (להלן גם: **אקרם, וליד וג'ברין**) ברכב מסוג טויוטה מ.ר 1323110 בו נהג נאשם ג'ברין (להלן: **רכבם של הנאשמים, או רכבם של בני אבולקיעאן**), מכיוון באר שבע לחורה, ועברו ליד צומת תל שבע. באותה עת, סמוך לרכבם של הנאשמים, נסעו שני כלי רכב אחרים מסוג טויוטה בהם נסעו בני משפחת אבו סבית, ביניהם איברהים אבו סבית (להלן: **איברהים**) והואסמן (עוסמאן) אבו סבית (להלן: **עוסמאן**). סמוך לצומת תל שבע, ירו אקרם ווליד, באקדחיהם לעבר בני משפחת אבו סבית, בכוונה לגרום להם לחבלה חמורה, נכות או מום, וכתוצאה מהירי נפגע איברהים מקליע ונשרט בכתפו. עקב הירי נופצה השמשה הקדמית של רכבו של איברהים, טויוטה מ.ר 8212527, בצבע כסף, (להלן: **רכבו של איברהים**), ונגרם נזק נוסף לחלקו השמאלי הקדמי של הרכב. מיד לאחר מכן התנגש רכב של בני אבו סבית

ברכבם של הנאשמים מאחור. רכבם של הנאשמים הסתובב בשל ההתנגשות וירד לשולי הכביש, ולאחר מכן התנגש רכבו של איברהים ברכבם של הנאשמים. התפתח מאבק בין הנאשמים לבין בני אבו סבית, "במהלכו נשאו הצדדים אקדחים וסכינים", והנאשמים נפגעו מידי בני אבו סבית. עקב הירי נזקק איברהים לטיפול רפואי.

2. נוכח האמור מיוחסות לשלושת הנאשמים עבירות נשק (נשיאת נשק) לפי סעיף 144(ב) [לחוק העונשין](#), תשל"ז-1977 (להלן: [החוק](#)), קשירת קשר לפשע (גרימת חבלה חמורה לבני אבו סבית), לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק, חבלה בכוונה מחמירה (בגין פציעתו של איברהים) לפי סעיף 329 (א)(1) לחוק וחבלה במזיד לרכב, לפי סעיף 413 לחוק.

3. במקביל הגישה המאשימה נגד בני **אבו סבית**: איברהים, עוסמאן, עומר (עודה) ובקר, כתבי אישום (שאוחזו בתיקי 8178/08 ו-8196/08, (ת/12א), להלן: **כתב האישום הנוסף**) בו מיוחסות לארבעה עבירות של ביצוע ירי כלפי הנאשמים ודקירתם, במהלך אותו אירוע. על פי כתב האישום הנוסף, הנדון בפני מותב אחר, לאחר שפצעו וליד ואקרם את איברהים בירי שבוצע לעברו, התנגשו רכבו של איברהים ורכבו של עוסמאן (טויוטה בצבע לבן, מ.ר. 5703309, להלן: **רכב הטויוטה הלבן**), ברכבם של בני אבולקיעאן, עד שזה ירד לשולי הכביש. איברהים, בקר וכן קרוב משפחתם, עסאם שמו, תקפו את וליד שנדקר באשכיו על ידי איברהים, ובשלוש דקירות בגבו, על ידי בקר ועסאם. איברהים דקר בנוסף את ג'ברין שישב עדיין במושב הנהג, וקרוב משפחה נוסף, בילאל אבו סבית, הכה בראשו של ג'ברין באלה. אקרם נדקר בחזהו על ידי אחד התוקפים, ביניהם עוסמאן, בשבריה, ונאבק בתוקפיו תוך שניסה להוציא אקדח שאחז עומר בידיו, ו"שחרר את האקדח". אקרם ווליד נמלטו לצד השני של הכביש, ועומר ירה לעברם באקדח. אותה עת פגע קליע של אקדח בשמשה קדמית של משאית וולבו (מ.ר. 5261556, להלן: **המשאית**), שהתקרבה למקום. ילד קטן שישב במשאית נפגע משברי השמשה ונזקק לטיפול רפואי.

בכתב האישום הנוסף מפורטות פציעותיהם של בני אבולקיעאן שהועברו לטיפול בבית החולים סורוקה; וליד נפגע משלוש דקירות בגבו, ודקירה בשק האשכים. הוא עבר ניתוח דחוף, אושפז במחלקה האורולוגית, ושחרר ביום 29.7.2008. אקרם נפגע מפגיעת סכין בחזה משמאל, הוחדר לו נקז לחזה, והוא אושפז עד יום 30.7.2008. ג'ברין נפגע בגבו מדקירת סכין, וכן נשרט בראשו ונחבל בגפיו. לרכבם של בני אבולקיעאן נגרם נזק רב.

על יסוד אלה מיוחסות לבני אבו סבית בכתב האישום הנוסף, עבירות של נשיאת נשק ללא היתר, החזקת סכין, קשירת קשר לפשע, חבלה בכוונה מחמירה וחבלה במזיד לרכבם של בני אבולקיעאן. בנוסף מיוחסת לארבעת בני אבו סבית גרימת פציעתו של הילד שישב במשאית.

4. ההגנה הציגה מטעמה כתב אישום שהוגש בבית משפט השלום בבאר שבע, נגד בקר אבו סבית, לפיו, מיוחסת לבקר (בנוסף לעבירה אחרת) עבירה בנשק הנוגעת להחזקת אקדח מסוג FN, ביום 17.8.2008, ללא היתר כדין (נ/3).

תגובת הנאשמים לכתב האישום

5. א. הנאשמים לא כפרו בקיומו של סכסוך בין בני המשפחות, אולם טענו כי להם עצמם, לא הייתה מעורבות ישירה בסכסוך. מהראיות עלה כי הסכסוך פרץ ככל הנראה, בעקבות פגיעה בגידעון, אביהם של איברהים, עודה ובלאל. בהקשר זה יצוין, כי ההגנה הגישה מטעמה 2 ידיעות מודיעיניות (נ/1, א1/א) המתייחסות להתארגנות של בני אבו סבית, ביום האירוע, עובר להתרחשות האירוע, בשוק בבאר שבע, בקשר לסכסוך עם מש' אבולקיעאן. צוינו בידיעות שמותיהם של בני אבו סבית וכלי הרכב המפורטים בכתב האישום הנוסף. ההגנה ויתרה על בקשתה לקיים דיון בעתירתה להסרת חיסיון הנוגע לידיעות אלה, נוכח הסכמת התביעה, המעוגנת בעובדות כתב האישום השני, כי בני אבו סבית, ובכללם איברהים, עשו ניסיון לפגוע בנאשמים, בדקירות ושימוש באקדחים. (ישיבת 10.6.2010, ע' 2).

ב. הנאשמים אישרו כי נסעו ברכבם ליד צומת תל שבע, וכי כלי רכבם של אבו סבית נסעו לידם, והתנגשו בהם כמפורט בכתב האישום, וכי התנגשות זו הייתה תחילתו של האירוע בו הותקפו בכלי נשק שונים על ידי בני אבו סבית. הנאשמים טענו כי לא היו מצוידים בכלי נשק כלשהם, וניסו להתגונן בידיים חשופות, ללא הצלחה. הנאשמים כפרו בכך שביצעו ירי לעבר בני אבו סבית, וכי אם איברהים נפגע מכתפו, הרי שאין להם כל ידיעה כיצד אירע הדבר. התביעה הגישה בהסכמה, תעודת שחרור מבית חולים סורוקה, ת/36, לפיה נגרם לאיברהים ביום האירוע "שפשוף באיזור הכתף...עצם הבריח משמאל...". קיימת הסכמה בין הצדדים, בהיעדר חקירה של עורך התעודה הרפואית, כי התביעה אינה מסתמכת על הרישום המופיע בתעודה כי מקור הפציעה מ"כדור ירי", והיא מבססת טענתה בעניין זה על ראיות אחרות, כפי שיובהר (ע' 253). עוד הוגשו בהסכמה המסמכים הרפואיים הנוגעים לפציעת שלושת הנאשמים, מפצעי דקירה בעיקר, כמפורט בכתב האישום הנוסף (המסמכים הרפואיים, נ/2א, (סומן במקור כ- נ/2)).

זירת האירוע; כלי הרכב

6. א. זירת האירוע, מצוייה על כביש 60, לאחר צומת עומר- תל שבע, בואכה צומת שוקת (מפת האיזור, נ/5). מדובר בכביש בין עירוני, בעל שני נתיבי נסיעה לכל כיוון, המופרד במעקה הפרדה. למקום האירוע הגיעו בוחן תנועה וצוות מז"פ. במסמכי המשטרה בתיק צויינה שעת האירוע כ- 11:20, אולם לא ניתן הסבר על ידי החוקרים על פי מה צויינה השעה,

ומדברי עד התביעה, השוטר **יקותיאלי אסף**, ממשטרת ההגירה, שנקלע למקום בעת שעשה דרכו מבאר שבע לעומר, בשעה 12:20 (דוח שערך, ת/1) עולה, לכאורה כי האירוע בו היו מעורבים כלי הרכב, התרחש זה מקרוב, ואף מדברי נאשם 1, בהודעתו, ת/24, שנגבתה ביום האירוע, (בשעה 13:50), עולה כי האירוע התרחש בשעה 12:00.

מדוח, ת/1, שערך יקותיאלי, וכן מעדותו, עולה כי הבחין בשני כלי רכב "של בני מיעוטים" חונים בצד ימין של הכביש, ו"מפריעים לתנועה", ומכונית "**הרוסה שירדה לשטח אחרי תאונה**" שמספר הרישוי שלה - 1323110 (רכבם של הנאשמים). בעדותו ציין כי שני כלי הרכב האחרים, שאינו זוכר את פרטיהם, עמדו על הכביש וגרמו ל"פקק" של 7-10 מכוניות, והוא התרשם כי מדובר אולי בתאונה עם נפגעים. הוא ניגש לרכב שהיה מחוץ לכביש, שחלונותיו היו מנופצים, והבחין כי לא היו אנשים בקרבתו (ע' 15-16). בשל עומס התנועה שנוצר, החל לכוון את התנועה, שכן היה השוטר הראשון במדים שהגיע למקום. הוא הזעיק שוטרים, ולמקום הגיעו אנשי מז"פ ותנועה לאחר 7-8 דקות מעת הגעתו. (ע' 16).

ב. על פי דוח הבוחן ותרשים נלווה, ת/28, נמצא על שולי הכביש רכב הטויוטה הלבן ואילו רכבם של הנאשמים נמצא בתוך שטח עפר, נמוך מפני הכביש, במרחק של כ-12 מ' מהשוליים, מימין ובניצב לכביש, כשחלקו האחורי של הרכב פונה לעבר הכביש. בין שני הנתיבים, נמצאו סימני דחיפה, חיכוך ובלימה וכן שברי זכוכית, כמפורט בתרשים. על פי ת/28, ותצלומי הרכב (ת/34א), נמצאו סימני פגיעה בחזית רכב הטויוטה הלבן, במכסה מנוע, פגוש, מגן וגריל קדמי, מכלולי מנוע, כריות אוויר קדמיות היו פתוחות. מפתחות הרכב נשארו בתוך מתג ההצתה (בעניין זה, דוח תפיסה וסימון, ת/31, פריט 6). לרכבם של הנאשמים נגרמו נזקים קשים בחזית הרכב, פגוש אחורי; שמשה אחורית שמאלית ושמשה אחורית היו שבורות, נגרם נזק לדופן ימין, דלת אחורית וכנף אחורית, וכן למכלולי מנוע.

ג. חוקר זירת עבירה במז"פ באר שבע, **יגאל אלפסי**, נמנה עם צוות חוקרי הזירה, שהגיע לזירת האירוע, והיה ממונה על איסוף וצילום הממצאים וכלי הרכב בזירת האירוע. העד הבהיר כי לא אסף או צילם בעצמו את מלוא הממצאים, ונעזר גם באנשי צוות אחרים, ואולם היה נוכח במקום ופיקח על הנעשה, למעט בדיקת הממצאים במשאית. לדברי אלפסי נוצר במקום "פקק" עקב חסימת הכביש לתנועה על ידי שוטרי סיור שכבר היו במקום. בחקירה נגדית ציין כי חרף הימצאות "סקרנים" שהסתובבו בסמוך, לא הפריעו אלה לעבודת המשטרה ולא נכנסו לאזור האירוע (ע' 141). בתצלומים שערך אלפסי במקום נראה כי זירת האירוע נחסמה על ידי השוטרים, למעבר אדם ורכב. העד הופנה על ידי ההגנה לצילומי המשאית, (המוזכרת רק בכתב האישום השני), והימצאות אנשים בסמוך למשאית, וציין כי הטיפול במשאית היה "נקודתי" ולא היה מקום "לסגור" את השטח גם מסביב למשאית (144) (הצילומים שערך אלפסי בזירת האירוע, וכן בשני כלי הרכב בזירת

האירוע, נערכו בין השעות 22:13-15:20, והם מצויים בקובץ "תמונות זירה" בדיסק ת/34א (צילומים 8397-8574, להלן: **סדרת הצילומים הראשונה**).

לאחר מכן נגררו שני כלי הרכב בהוראתו של אלפסי לתחנת באר שבע (מרחב הנגב), שם ערך אלפסי חיפוש מדוקדק בתוך כלי הרכב, שתועד בסדרת צילומים נוספת. (הצילומים שנעשו ברכבם של הנאשמים בתחנת המשטרה מתועדים בקובץ "המשך תמונות", ובוצעו בין השעות 17:12-17:35, (צילומים 1-20), להלן: **סדרת הצילומים הנוספת**). אלפסי מסר בחקירה נגדית, כי החיפושים בשני כלי הרכב בתחנה נערכו ללא נוכחות עדים אחרים, וציין כי "אינם עובדים עם עד ראיה שאינו שוטר", וכי מדובר בכלי רכב שנגררו מזירת ירי, וניתן לו אישור לערוך בהם חיפוש (ע' 165).

התביעה הגישה בנוסף לוח תצלומים, ת/34, שערך אלפסי מתוך תצלומי ת/34א, וההגנה הגישה מטעמה "מקבץ" נוסף של תצלומים מת/34א-2. אלפסי הבהיר כי פיתוח התצלומים ב- ת/34, והרישומים המבהירים לצד התצלומים, נערכו על ידו רק עובר למתן עדותו, והוא זכר לדבריו, את הפרטים הרשומים בת/34 לאשורם, חרף הזמן הרב שחלף מאז האירוע.

ד. אלפסי תיעד את ממצאי החיפוש שנערכו ברכב הטיוטה הלבן, ברכבם של הנאשמים, ובזירת האירוע, בדוחות תפיסה וסימון, שסימונם, בהתאמה, ת/31, ת/32, ו- ת/33 (להלן: **דוחות התפיסה והסימון**). דוחות התפיסה והסימון (המודפסים) נערכו על ידו ביום האירוע, והם מתבססים כולם על רישומים בכתב ("טיוטות") בהם סומנו המוצגים, ואשר לאחר עריכת דוחות התפיסה והסימון לא שמרם ברשותו. לדברי אלפסי כל מוצג הוכנס לתוך שקית נפרדת ונערך רישום ראשוני של מספר המוצג על גבי אריזת המוצג בזירת האירוע, וכן רישומים נוספים מתוך הטיוטות, לאחר ההגעה לתחנה. לרישום המוצגים המלא לא ניתן ביטוי בדוחות התפיסה והסימון עצמם (ע' 157-158). מעטפות המוצגים היו מרוכזות תחת פיקוחו בתוך שקית גדולה, והופרדו על פי זירות החיפוש השונות. לאחר רישום המוצגים במרחב הנגב, העבירם לידי חוקר ביחידת תשאול נגב, שאינו יודע את שמו, והוא לא ערך רישום על כך. עוד ציין כי המוצגים הקשורים במשאית נתפסו על ידי איש המז"פ, אלעד, והם הועברו לרשותו בצירוף לדוח השוטר, אולם לא הוצג רישום על כך. עוד הבהיר אלפסי כי לא התבקש על ידי החוקרים לבצע זיהוי טביעות אצבע, שניתן היה לאתרם על כלי הרכב, כיוון שלהערכתו זהות הנוסעים בכלי הרכב הייתה ידועה לחוקרים, והדבר התייתר. (ע' 166).

הממצאים בזירת האירוע

7. א. על פי ת/33 נמצאו בזירת האירוע, על הכביש וסביבתו, 8 תרמילים, כדור אקדח, נדן בצבע זהב וכסף, חלקי רכב, מספר רכב מוכתם בחומר חשוד כדם (מדובר בלוחית רישוי של רכב

הטויוטה הלבן), אנטנה של טלפון סלולרי, סמל רכב טויוטה, סימני חומר חשוד כדם על הכביש, וכן על גדר ההפרדה, דופן שמאל.

ב. בת/33 צויין בנוסף, כי התגלתה על הכביש **צינה של אקדח**, שמוטבע עליה המספר 89967, שנתפסה על ידי "סייר בשטח". הצינה הועברה לאלפסי וצולמה על ידו. (מוצג 9, מצולם עם הפריטים האחרים שנמצאו על הכביש ובסביבתו, בדיסק התצלומים ת/34א). מעדות רס"ר יקותיאלי אסף וכן בדוח שערך, ת/1 עולה, כי היה זה יקותיאלי שמצא "חלק עליון של אקדח במרכז הכביש", והוא העבירו לידי שוטר בשם "אלי שטרית" שהיה במקום. אין חולק כי לא ידוע מיהו אותו "שטרית". אלפסי מסר בעדותו כי שוטר – שהוא סבר כי הינו סייר ממשטרת העיירות- העביר לרשותו את מכלול האקדח, כשהוא מוצמד לדוח הפעולה שערך אותו שוטר. לא ניתן ביטוי בדוח נפרד שערך, לנסיבות הימצאות מכלול האקדח והעברתו לידיו. עם זאת יצויין, כי בתצלום 29 בת/34, נראה הדוח, ת/1 שערך יקותיאלי מצולם בצמוד למכלול האקדח. אלפסי הבהיר כי ערך צילום של מכלול האקדח במקום בו התגלה על הכביש, על פי הצבעת השוטר, על הנתיב השמאלי, מבין שני הנתיבים המובילים לכיוון צומת שוקת. (מוצג מס' 9 בצילומים 15, 28, 29 בת/34, ע' 138, ע' 137). עוד ציין כי נערכו בזירת האירוע חיפושים אחרי חלקי האקדח האחרים, אולם אלה לא העלו דבר.

ג. על פי חוות דעת מומחה שנערכה על ידי פקד **רפי סיסו**, ממעבדת נשק במטא"ר מז"פ, ת/35, הוברר כי מכלול האקדח שהועבר לבדיקת המעבדה, כולל את החלק העליון של אקדח (צינה) וכן את קנה האקדח, ונושא מספר סידורי c89967. (להלן ייקראו שני החלקים: **הצינה**). פקד סיסו הסביר כי בצינה קבוע נוקר, המטביע על תרמיל הכדור את הסימנים היחודיים המאפשרים זיהוי הנשק ממנו נורה הכדור. על פי חוות הדעת משתייכת הצינה לאקדח מסוג FN 35hp. הצינה הורכבה במעבדה על גוף של אקדח מסוג זה, המצוי במעבדה, ובוצע באמצעות האקדח המורכב ירי תקין של כדורים. (ע' 4-5 לחוות הדעת, עדות פקד סיסו, ע' 187).

ד. על פי ת/35, שישה מבין התרמילים שנמצאו בזירת האירוע (מסומנים במעבדה- פ/22, פ/24, פ/26-29) נורו מכלי נשק אחד, שלא זוהה (C-3, על פי סימון המעבדה). תרמיל אחר, פ/23, שנמצא בזירת העבירה, נורה מכלי נשק **נוסף**, לא מזוהה. (C-4). התרמילים שנמצאו בזירת האירוע, הינם בקליבר 9 מ"מ פראבלום, וכך גם הכדור שנמצא בזירת האירוע, כשהוא נקור, באופן המעיד כי נעשה ניסיון לירות אותו.

רכבם של הנאשמים

8. א. על פי ת/32, נתפסו בחיפוש ברכבם של הנאשמים **11 תרמילים**: 7 תרמילים "ממושב אחורי דופן שמאל"; "תרמיל בתוך כובע"; "תרמיל מושב אחורי סמוך לדלת ימנית קדמית"; "תרמיל מושב אחורי סמוך לדלת ימנית אחורית"; "תרמיל מתחת למושב אחורי דופן שמאל". בנוסף נמצאו "רסיסי קליע שהוצאו מתא מטען של הרכב" ו"כדור חי מתחת לבלם היד".
- ב. ריכוז תרמילים על המושב האחורי משמאל, וכן תרמילים בחלקו הימני של המושב האחורי-צולמו על ידי אלפסי בזירת האירוע, (צילומים 8572 ו-8573, 8571, בצילומי זירת האירוע).
- ג. לוחית הרישוי הקדמית של הרכב לא נמצאה במקומה בחזית הרכב. אלפסי העיד כי זו נמצאה וצולמה בתוך הרכב, על אדן החלון האחורי של הרכב. (צילום 8544, בנ/2). לאחר צילומה הועברה לוחית הרישוי ומיני בדים ומגבות שהיו ברכב, למושב האחורי לצורך עריכת החיפוש ברכב, אולם מיקומם המקורי של הפריטים כפי שהיה ברכב תחילה, תועד בזירת האירוע, קודם עריכת החיפוש (ע' 148, 152). עוד העריך כי במהלך הגרירה לתחנת המשטרה, היו עשויים הבדים ותרמילי הכדורים שנתגלו ברכב, לסטות ממקומם.
- ד. מתצלומי רכבם של הנאשמים, עולה כאמור כי השמשה האחורית של הרכב, וכן השמשה השמאלית האחורית היו מנופצות. בשמשה האחורית ימנית מצוי חור. בתוך הרכב מצויים רסיסי זכוכית, בעיקר על המושב האחורי. אלפסי אישר בחקירה נגדית כי רסיסי הזכוכית על מושב הרכב האחורי מקורם בפגיעה בשמשה האחורית של הרכב, או בשמשה הצידית האחורית. עם זאת לא היה נכון לאשר כי מדובר ברסיסי זכוכית שהתנפצה כלפי פנים, וכי דרך הגעת הרסיסים לרכב תלויה במשתנים שונים (ע' 169). בחלקה הקדמי של דלת תא המטען מצויים 3 חורים. על מכסה תא המטען מצוי חור נוסף. (תצלום 67, בת/34 וכן תצלומים 8541-8540-8539 בנ/2).
- ה. העד אלפסי חיווה דעתו – תוך שחזר והסתייג מדיוק תשובותיו עקב היעדר מומחיות בתחום זה - כי הממצאים ברכבם של הנאשמים מצביעים על כך שהירי בוצע מתוך רכבם של הנאשמים. לדבריו הגיע למסקנה זו נוכח מכלול נתונים, ובהם הימצאות כדור חי מתחת לבלם היד, "שלא הצליחו לירות אותו", רסיסי הקליע בתא המטען, וקבוצת התרמילים במושב האחורי. עוד ציין כי החורים בתא המטען הינם חורי ירי, והקליעים נורו מתוך הרכב החוצה, דרך מכסה תא המטען (תמונות 67, 73, 74, ת/32, ע' 171). העד ציין כי לא ראה מקום לערוך בדיקה של הימצאות סימני מתכת או שרידי ירי, בחורי תא המטען, נוכח מכלול ממצאים אלה.

העד אישר כי קיימת אפשרות כי החור בשמשה הימנית אחורית של רכבם של הנאשמים נוצר עקב חדירת קליע מבחוץ פנימה, וכי קליע או רסיסי קליע שנמצאו ברכב מקורם באותו ירי (צילום 8570, ע' 173). עם זאת טען כי לא סביר כי קליע זה ימצא דרכו אל תוך תא המטען, אם נורה מחוץ לרכב(ע' 174). העד אישר כי אם היה מתבצע ירי לתוך חלל הרכב, עשויים היו להיפלט תרמילי הכדורים לתוך הרכב. עם זאת סבר, כי ריכוז התרמילים ליד הדלת אינו מצביע על אפשרות כזו. העד לא שלל אפשרות כי חור הכניסה בתא המטען מקורו בירי שבוצע מחוץ לרכב, ואולם חזר ואמר כי אין לו ידיעה או מומחיות בעניין, ומדובר בהיפותזות לא מבוססות. (ע' 178).

ו. על פי חוות דעת מעבדת הנשק, ת/35, נורו כל 11 התרמילים (קליבר 9 מ"מ- פראבלום) שנמצאו ברכבם של הנאשמים (סומנו פ/1 – פ/11) מאקדח עליו הורכבה הצינה שהועברה לבדיקת המעבדה. כמו כן נורו באמצעות האקדח עליו הורכבה הצינה חלק הקליע וחלק ממעטפת הקליע שנמצאו בתא המטען של רכבם של הנאשמים. (פ/14- פ/15, ת/35 ע' 4, סעיף 1). חלק קליע ומעטפת קליע נוספים (פ- 13 ו-פ/16) שהיו בתא המטען של רכבם של הנאשמים, הינם ככל הנראה בקליבר 9 מ"מ פראבלום, ונורו מנשק אחד. (B-1), הגם שלא ניתן לקבוע בוודאות כי מדובר בנשק שונה הנוסף על כלי הנשק האחרים שצויינו בחוות הדעת(ס' 6, ע' 5). בנוסף נמצא כדור נקור בקליבר 9 מ"מ, פראבלום, שניתן לקבוע כי נעשה ניסיון מוקדם לירות אותו. סוג הנשק לא זוהה.

חלק מקליע נוסף (פ/12), שני חלקי גרעיני קליעים, (פ/17- פ/21) וכן 4 פיסות מתכת (פ/18), אינם נושאים סימנים מספיקים לצורך בדיקות השוואה.

רכבו של איברהים

9. א. רכבו של איברהים נמצא ליד ביתו בחורה, על ידי אנשי משטרה שהגיעו למקום ביום האירוע, בשעה 14:00. איברהים נעצר, והרכב נגרר לתחנת המשטרה (דוחות פעולה של השוטרים שהגיעו לביתו של איברהים, אופיר גל, ת/11, אוראל קרדוש, ת/13, דוח מעצר, ת/14). ברכבו של איברהים נערך חיפוש על ידי טכנאי מז"פ אלכסנדר פנרובסקי, בנוכחות קצין החקירות אורי אפללו. ממצאי החיפוש ברכב צולמו (לוח תצלומים, ת/30, דוח תפיסה וסימון, ת/29). יצויין כי השוטר פנרובסקי ציין בחקירה נגדית, בדומה לאלפסי, כי לא היה מקום לעריכת חיפוש ברכבו של איברהים בנוכחות עדים שאינם שוטרים.

ב. שוטר מג"ב (בשירות חובה) אופיר גל, העיד כי הגיע עם כוח שיטור לביתו של איברהים כדי לעצרו על רקע אירועי הירי. העד ציין כי הבחין ליד הבית ברכבו של איברהים ששמשותו הקדמית הייתה מנופצת ממה שנראה לכאורה, כפגיעת קליע של אקדח: **"בשמשה נקודה קטנה שיש בה חור, ומסביב כל מיני סדקים"** (ע' 35). העד הבהיר כי התרשם כי מדובר

בפגיעת קליע, על סמך ניסיונו במקרים דומים בעבר, וגם על פי התרשמות של אחרים שנכחו במקום (ע' 35, 40). בחקירה נגדית הבהיר כי נתקל בעבר בניפוץ שמשות עקב פגיעת אבנים וידע להבחין בין לבין פגיעות ירי. עוד ציין כי אינו יודע כיצד נראים סימני ניפוץ שמשה לאחר פגיעת מצת של רכב (פלאג). גם מהדוח ת/13, שהוגש בהסכמה, עולה כי שמשות הרכב הייתה מנופצת "ככל הנראה מפגיעת קליע". על פי ת/13, בעת המעצר, היה איברהים פצוע בכתפו השמאלית, "ככל הנראה מפגיעת קליע", ולאחר מעצרו, התלונן על כאבים, ביקש סיוע רפואי, והועבר לבית החולים.

ג. רכבו של איברהים נגרר לתחנת משטרת עיירות. מדוח הבוחן ת/28, עלה, כי נמצאו ברכב נזקים שנגרמו לכנף קדמית שמאלית, מכסה מנוע, פגוש קדמי שמאלי, פנס חזית שמאלי, גלגל אחורי ימני ללא אוויר (תצלומים 9 ו-10 בת/30).

ד. בחיפוש שנערך ברכבו של איברהים בתחנת המשטרה נמצא קליע מתחת לרמקול הממוקם בחלקו האחורי של הרכב מצד שמאל, ותרמיל מתחת למושב האחורי ימני "בין הדלת למושב...מתחת לבד" (דוח תפיסה ת/29, תמונות 12, 13, 18 - ת/30, ע' 103). עוד עולים מת/30 (תמונה 17, 18) כי נמצאו סימני פגיעת קליע ברמקול השמאלי. לדברי השוטר פנרובסקי היה צורך בפירוק הרמקול וחיפוש מאומץ כדי לאתר את הקליע והתרמיל (ע' 111-112). לדברי העד לא התבקש לערוך בדיקת טביעת אצבעות או הימצאות שרידי ירי ברכב. העד ציין כי הכניס את המוצגים למעטפות חתומות והעבירם לחוקר תורן, שאינו יודע את שמו, להמשך טיפול.

באשר לסימני הפגיעה בשמשות הרכב ציין פנרובסקי כי מדובר ב"חור חשוד כירי בשמשה הקדמית", ובעדותו הבהיר כי הסיק זאת על סמך צורת הפגיעה, אולם לא נערכה בדיקה מעבדתית מאמתת לביסוס הנחה זו (ע' 109).

ה. על פי חוות דעת המעבדה, ת/35, התרמיל שנמצא ברכבו של איברהים (פ/20) (מקליבר 9 מ"מ, פראבלום), ותרמיל בקליבר דומה שנתגלה בזירת האירוע (פ/25) נורו מכלי נשק אחד, שונה מכלי הנשק האחרים (C-2), וייתכן כי מדובר מאקדח חצי אוטומטי, מסוג FN. חלק מגרעין קליע (פ/21) שנמצא ברכב, אינו נושא סימנים מאפשרי אפיון.

הממצאים ברכב הטויוטה הלבן והמשאית

10. א. ברכב הטויוטה הלבן נתפסו חפצים שונים שאינם קשורים בנשק. אלפסי אישר כי לוחית הזיהוי של הרכב נפלה ממקומה ברכב, ונמצאה על הכביש בעת הגעתו למקום.

ב. דוח התפיסה וסימון המוצגים במשאית לא הוצג על ידי התביעה. עם זאת, עולה מצילומי מז"פ, כי נוצר חור כניסת כדור בשמשה הקדמית של המשאית, מימין, חור פגיעה במושב הימני, ונשלפו מהמושב הימני חלקי קליע. (תמונות 8405-8416). מת/35 עולה כי חלק הקליע, פ/19, שנמצא במשאית, נורה מקנה של נשק נוסף, כנראה פראבלום. (B-3).

העברת המוצגים ועדותו של פקד סיסו

11. א. החוקר **נחמיה ששון** ערך ביום 27.4.2008 טפסי משלוח מוצגים למעבדת נשק במטא"ר מז"פ, (ת/7, ות/8) לפיהם הועברו 4 שקיות מאובטחות של פריטי התחמושת והצינה שנתגלו בחיפושים – על פי מספרי השקיות המצויינים בטפסים – תוך הפרדה בין השקיות, בהתאם לזירות החיפוש השונות: זירת האירוע; כלי רכבם של הנאשמים; כלי רכבו של איברהים; המשאית. יצויין כי מספר צינת האקדח שנרשם על ידי החוקר ששון (ת/7) תואם את מספר הצינה שנבדקה במעבדה (ת/34).

בחקירתו ציין החוקר ששון כי הפריטים המפורטים בטפסי המוצגים שהעביר נמסרו לו על ידי טכנאי מז"פ. המוצגים עצמם לא היו מסומנים. הרישום שערך נעשה על פי דוחות טכנאי מז"פ. הוא עצמו לא ערך ספירה חוזרת של התרמילים, ואין הוא יודע אם קיימות אי התאמות בין רישומי המוצגים המועברים לבין רישומי מטא"ר- מז"פ (ע' 21, 22 לפ').

ב. על פי חוות דעת המעבדה, ת/35, התקבלו המוצגים במעבדה ביום 4.8.2008. בעדותו אישר פקד סיסו כי התרמילים והקליעים נורו ממספר כלי נשק, חלקם עשויים להיות מסוג FN. ניתן לקבוע רק את שיוך התרמילים שנורו מהאקדח אליו משתייכת הצינה, שכן כלי הנשק מהם נורו התרמילים האחרים לא הובאו לבדיקה. מחוות הדעת עולה כי ביצעו את הירי לפחות ארבעה כלי נשק שונים, ביניהם זה שעליו היה מורכב מכלול הצינה. (ע' 5, סעיף 5).

עדותו של איברהים אבו סבית

12. התביעה בחרה להעיד מטעמה את איברהים אבו סבית. בני אבו סבית האחרים שהוזכרו לעיל, לא נקראו על ידי התביעה למתן עדות.

איברהים מסר בעדותו כי בצהרי היום, נהג ברכבו (טויוטה מ.ר. 8212527) לכיוון ביתו בחורה, כשהוא יושב ברכב בגפו. חלונות הרכב היו פתוחים. רכבם של הנאשמים, בו נהג ג'ברין, עקף את רכבו מצד ימין, והקדימו. אקרם וואליד שישבו במושב האחורי, קראו לעברו לעצור, והחלו לירות לכיוונו מספר כדורים, ממרחק של 10 מ', דרך החלון האחורי ברכבם, באמצעות אקדח "לא יודע איך יורים, הם מכוונים את האקדח למעלה, למטה בצד" (ע' 73), והוא נפגע מכדור בכתפו השמאלית, והשמשה הקדמית ברכב נופצה. לדבריו, הבחין ברכב נוסף בצבע לבן, בו נסעו בני משפחת אלבוקיעאן, שאינו מכירם ואשר לא היו

מעורבים באירוע (ע' 69). הוא הוריד ראשו כדי לא להיפגע, והמשיך בנסיעה, ולאחר מכן פגע רכבו ברכב אחר, שאינו יודע אם היה שייך לנאשמים, כיוון שראשו היה מוסט כלפי מטה (ע' 71-73). הפגיעות האחרות שאירעו לרכבו, נוצרו בשל המגע בין כלי הרכב, לאחר הירי. בינתיים הגיע עוסמאן לרכבו, מסיבה שאינה ידועה לו, והם נסעו יחדיו לביתו. בחקירתו הנגדית טען כי עוסמאן היה ברכב הטויוטה הלבן, ועשה דרכו לביתו, אולם הוא לא הבחין בו עד אירוע הירי, ועוסמאן עבר לרכבו לאחר הירי (65-66). הוא אינו יודע מדוע נמצא רכבו של עוסמאן במקום עם סימני פגיעה קשים, ולא ראה דבר (ע' 75). עוד מסר כי עצר את רכבו מספר מטרים לאחר רכבם של הנאשמים, ועוסמאן הגיע אליו בריצה מכיוון רכבם של הנאשמים: **"בורח, היה ברגל בורח"** (ע' 83). בהמשך טען כי אינו יודע מאיזה כיוון הגיע עוסמאן, והבחין בו רק משזה פתח את דלת רכבו כדי להיכנס לתוכו, והוא לא שוחח עם עוסמאן לגבי נסיבות הימצאו במקום (ע' 84, 87).

איברהים מסר כי התקשר לאחיו, מוחמד, וזה אמר לו כי יזעיק את המשטרה. הוא המשיך בנסיעה לביתו בדרכי עפר, ולא פנה לתחנת משטרת עיירות, המצוייה בהמשך הדרך, או לקבל טיפול רפואי, כיוון שחשש מבני אלבוקיעאן - לאחר שהאחרונים ירו לעבר רכבו של אביו ימים ספורים לפני אירועי כתב האישום - וסבר כי עדיף שיחזור קודם לכן לביתו(ע' 48, 57, 91). רק לאחר הגעת המשטרה לביתו נלקח לבית החולים "סורוקה" לצורך קבלת טיפול רפואי בכתפו, ושחרר בו ביום. בעת שנחקר במשטרה לבש את החולצה אותה לבש בעת הירי, ואולם החוקר לא ביקשו להתייחס לקרע שנוצר עקב פגיעת הקליע בכתפו, ואין הוא יודע אם החוקר הבחין בקרע כזה. עוד טען בחקירה הנגדית, כי לא החליף בגדיו בביתו, קודם הגעת השוטרים, כדי להעלים אפשרות לגלות שרידי ירי על בגדיו. (ע' 98).

יצויין כי החוקר, גבי אוקנין, שגבה עדותו של איברהים, ת/15, ציין בגוף האמרה: **"לני"ל סימן של שפשוף של כדור"**. בעדותו מסר כי כך התרשם, נוכח ניסיונו הרב כחוקר, הכולל חקירות רבות של מקרי ירי, ולאור צורת הפציעה: **"זה היה עמוק עם מעבר כזה החוצה"**. (ע' 28). עוד הבהיר כי לא ערך בדיקת שרידי ירי או מתכת, ולא צילם את מקום הפגיעה.

איברהים טען כי לא היה מעורב כלל בתקיפת הנאשמים, המוכרים לו זה מכבר: **"לא נגעתי באף אחר, ולא יודע מה קרה אחרי"** (ע' 49). אין הוא יודע כיצד נפגעו הנאשמים מפצעי דקירה, ומדוע הועברו תוך זמן קצר לטיפול בבית החולים. לדבריו, לא היה שותף קודם לכן, בשוק העירוני בבאר שבע, לתכנון תקיפת הנאשמים, לא הצטייד בכלי נשק לצורך כך, ולא הוכנו שני כלי רכב, בהם נהגו הוא ועוסמאן לצורך הכנת "מארב" לנאשמים (ע' 68). אין הוא יודע באילו נסיבות נמצאו תרמיל אקדח וקליע של אקדח ברכבו, טען כי אינו מחזיק כל נשק ברשותו, והרכב היה ברשותו רק זמן קצר עד האירוע, והוא העבירו לבדיקת המשטרה (ע' 76-77). עוד טען כי לא ייתכן כי אחד מתרמילי הנשק שנמצאו על הכביש

בחיפוש המשטרתי, תאם את התרמיל שנמצא ברכבו, וכי לא נכח בעת עריכת החיפוש המשטרתי (ע' 78).

איברהים מסר 3 אמרות בחקירת המשטרה (ת/15, מיום 24.7.2008, ת/16, מיום 28.7.2008, עליה סרב לחתום, ת/17 מיום 31.7.2008). בנוסף השתתף בעימותים עם נאשמים 1 ו-2. איברהים סרב לחתום על דוחות העימותים בטענה כי אינו יודע קרוא וכתוב. באימרתו ת/15 תאר איברהים את נסיבות הירי כמפורט בעדותו. הוא נשאל אם ביקש לפגוע בנאשמים על רקע פגיעה באביו, וביקש לשמור על זכות השתיקה, וציין כי מסר את הפרטים הידועים לו. בת/16, התבקש להסביר את "סימני הקליעים" ברכבו, וכן נשאל שאלות לעניין נסיבות האירוע וזיקתו לרכב, המצוי בבעלות אחרים, וביקש לשמור על זכות השתיקה. באמרתו ת/17, חזר וציין כי "ווליד פתח עלי באש יחד עם אקרם". יצוין כי איברהים נמנע מלאשר בפה מלא כי נמנע מלחתום על אימרה בחקירתו במשטרה, או כי שמר על זכות השתיקה (ע' 61-62).

גירסת הנאשמים

13. משלושת הנאשמים נגבו אמרות בחקירה. בנוסף נערכו עימותים בין נאשמים 1 ו-2 לבין איברהים, עוסמן, ובקר. ג'ברין סירב ליטול חלק בעימותים, וטען שאינו מעוניין לראות את בני אבו סבית (ת/18).

14. מנאשם 1 נגבו 2 אמרות. ניסיון לגביית אמרה ראשונה (ת/25) ביום 24.7.2008, במחלקה הכירורגית, לא עלה יפה, בשל מצבו הרפואי. (בעניין הנבצרות הרפואית לגביית אמרה, הוכן מזכר על ידי החוקר, ת/22).

בהודעה, ת/24, מיום 24.7.2008, שעה 13:50, מסר הנאשם 1, כי נסעו ברכבם, בשעה 12:00 לערך. הוא ישב ברכב מאחור, ווליד ישב ליד ג'ברין שנהג ברכב. הם נפגעו מאחור על ידי רכב **טויוטה לבן**, שאת זהות נהגו אינו יודע, ולאחר מכן נפגע מהצד על ידי רכב **טויוטה בצבע כסף**, שנהג בו איברהים, בו נמצא גם עודה. בניגוד לכך מסר בעדותו כי תחילה פגע בהם מאחור רכבו של איברהים, ולאחר מכן זה שהיה נהוג על ידי עוסמאן, שפגע ברכבם מהצד (ע' 215). רכבם "נזרק" עקב הפגיעה לצד הדרך, בשולי הכביש – בעניין זה גרס כי הרכב לא הגיע לשטח הקרקעי לצד הכביש כמופיע בצילומים 2, 3 בת/34, וטען כי הרכב הוזז ממקומו למקום המופיע בצילומים אלה (טענה דומה לגבי מיקום הרכב הושמעה בעדות נאשם 2, ע' 217, ונאשם 3, ע' 231). משני כלי הרכב ירדו "הרבה אנשים" ממשפחת אבו סבית, "עם אקדחים ושבריות". **עודה החזיק אקדח "בצבע כסף" ובידי איברהים היה אקדח "בצבע שחור", "וירו בנו באוטו ואז כולם נפלו עלינו ודקרו אותנו עם סכינים, אני לא יודע מי דקר**

אותי אני יוכל לזהות אותו. הוא דקר אותי עם שברייה ואחר כך כולם ברחו משם... עוד ציין כי לא שם לב מי עוד החזיק אקדח בידו. הוא עצמו נדקר בכתף שמאל. באמרה נוספת מיום 25.7.2008, שעה 55:14, ת/23, מסר נאשם 1, כי שלושה כלי רכב נטלו חלק בעצירת רכבם. לאחר הפגיעה ברכבם "קפצו מהאוטו הרבה אנשים מאבו סבית שהיה להם אקדחים ושבריות, והתחילו לירות אלינו, אני הצלחתי לשלוף אקדח מעודה...לא הצלחתי לירות בו, כי הוא עודה אבו סבית נתן לי את השברייה בכתף שמאל, אז אני ווליד ברחנו לצד השני של הכביש ואבו סבית ברחו". לדבריו זיהה גם את בקר כאחד התוקפים. בהמשך נשאל הנאשם אם עשה שימוש באקדח שתפס, ואמר: "איך שתפסתי את האקדח נתן לי מאבו סבית אחד שאני לא יודע איך קוראים לו את השברייה בכתף והאקדח נשאר באוטו." הנאשם טען כי לא היו מעורבים כלל בתקיפתם של בני אבו סבית, וכי לא יכלו לעשות דבר שכן היו בנחיתות מספרית.

בעימות בין נאשם 1 לבין איברהים, ת/5 מיום 3.8.2008, שעה 12:00, טען איברהים כי ג'ברין עקף את רכבו, וכי נאשמים 1 ו-2 ישבו מאחור ברכב. נאשם 1 ירה לעברו, "יחד עם ואליד", ופצעו בכתפו. נאשם 1 הכחיש את הדברים, וטען "אתה נכנסת בנו מאחורה, עם רכב נוסף לבן, ואחד לבן חסם מלפנים, ואז התנפלתם עלינו...ירדת מרכב ולידו החזיק נשק עודה אח שלך, ואתה תקפת אותי יחד עם האחרים, כולכם תקפתם אותנו, כולם היו עם ס(כ)ינים...קיבלתי שברייה לא זוכר ממי, כולכם נתתם לי שבריות ונפצתי בחזה שלי, והייתי מאושפז 8 ימים."

בעימות בין נאשם 1 לבין עוסמאן, (ת/4 מיום 3.8.2008, שעה 12:16), הטיח נאשם 1 בעוסמאן כי "ישב ברכב הלבן שנכנס בנו מהצד ויחד עם התוקפים תקף אותי בסכין". עוסמאן הגיב באומרו כי הנאשם נכנס לפניו בכביש, "ורצה לעצור אותי, ואז נכנסתי להלם וראיתי את איברהים, ועליתי איתו וברחתי איתו. אתה שקרן לא תקפתי אותך".

בעימות בין נאשם 1 לבין בקר, ת/21 מיום 20.8.2008, שעה 13:00, טען נאשם 1 כי בקר ירד מהרכב של איברהים, ולאחר מכן דקר אותו "בשקע בכתף". בקר טען כי לא היה כלל במקום וכי היה במקום העבודה עם אביו.

בעדותו התבקש נאשם 1 להסביר את הדרך בה נופצה השמשה הקדמית ברכבו של איברהים, וטען כי עודה ואיברהים החלו לירות לעבר רכבם בעת ש"דחפו" את רכבם "מאחורה" (ע' 203). עם זאת ציין בהמשך חקירתו הנגדית כי הבחין לראשונה באיברהים רק לאחר שזה התנפל עליו, בשלב שלאחר עצירת הרכב, ובעת שאיברהים יצא מתוכו "עצרו את שלנו הרכב וירדו, אז התחלתי להסתכל, אני מסתכל" (ע' 205). הנאשם ציין כי נדקר בעודו יושב ברכב, וכי בשל ההמולה שהתרחשה לא עלה בידו להבחין מי בדיוק דקר אותו

או את הנאשמים האחרים: "לא שמת לי לב, את יודעת זה אירוע, כל כך הרבה בלאגן, הרבה יריות. חלונות התפוצצו וזה. את לא יכולה להיות מרוכזת בכל הדברים... זה אשכרה כמו סרט...". (ע' 208). "זה היה שטח אש. מלחמה." (ע' 214). עם זאת גרס, כי ייתכן שמי שדקרו היה בקר שהיה סמוך לעודה (ע' 209). הוא הבחין באקדחים רק בידי עודה ואיברהים, אולם הוא מעריך כי גם התוקפים האחרים החזיקו אקדחים. (ע' 214). לאחר שירדו התוקפים מהרכב בוצע ירי לעבר החלון האחורי של הרכב "שהתפוצץ", ועודה הכניס את ידו לתוך החלון וירה לתוך הרכב. לדבריו נאבק עם עודה, והצליח לחלץ ממנו את האקדח כדי שזה לא יפגע בו, ולאחר שברח מהרכב, נראה כי האקדח נשאר בתוך הרכב (ע' 208, 212, 214). בעניין זה ציין כי בשל מצבו הרפואי לא מסר פרטים אלה בהודעותיו, ויותר מאוחר לא ידע כיצד ליזום השלמת הפרטים החסרים, כיוון שהיה נתון במעצר (ע' 214). בהקשר זה ציין כי חרף האמור באמרתו, מיום 25.7.2008, לא ניסה לבצע ירי באקדחו של עודה (ע' 209), אולם עם זאת, לא שלל אפשרות כי ניסה בכל זאת לירות באקדח, כיוון שחש כי הוא מצוי בסכנת חיים. (ע' 211). עוד טען כי הוא ושני הנאשמים האחרים לא היו מעורבים כלל, בסכסוך בין המשפחות, אולם אישר כי דבר הסכסוך היה ידוע לכל, ואף הושמעו איומים על רקע זה: "כמובן אם יש סכסוך אז יש איומים", וכי "יכול להיות" שהיו איומים בין הצדדים. (ע' 197). בהמשך טען לעומת זאת, כי אינו מודע להשמעת איומים. לדבריו לא היה להם כל עניין לפגוע בבני אבו סבית, והם עצמם לא החזיקו ברשותם כל כלי נשק, וכי אין זה "חוקי" להחזיק כלי נשק (ע' 202). עוד ציין כי לא היה לו כל סכסוך אישי עם איברהים, ואינו יודע מדוע זה כרך את שם הנאשמים בתקיפתו (ע' 198, 204).

15. נאשם 2, וליד, מסר בהודעתו, ת/9, מיום 24.7.2008, שעה 15:13, כי רכב טויוטה לבן נכנס בחלקו האחורי של רכבם "כמו טיל", ובעקבות כך איבד ג'ברין שליטה, "והסתובב לצד". לאחר מכן רכב טויוטה בצבע כסף נכנס בחלק האמצעי של צד רכבם, ואז "התדרדרנו קצת למטה מהכביש". בחקירתו הראשית מסר לעומת זאת, כי מספר מטרים לאחר צומת תל שבע, פגע בהם תחילה רכב הטויוטה הכסוף ובשלב השני רכב הטויוטה הלבן (ע' 221-222). לאחר מכן ראה את עודה מחזיק אקדח ויורה "כמה כדורים לכיוון שלנו", בקר היה זה שדקר אותו עם שברייה, וה"בן של ראדי אבו סבית", שאינו יודע את שמו, דקר אותו באיזור המפשעה. הוא הבחין כי איברהים, ועוד שניים מבני אבו סבית שאינו מזהם, דוקרים את אקרם, ושניים נוספים שלא זיהה "החזיקו אקדח וירו". לדבריו זיהה גם את בילאל אבו סבית, אולם לא ראה מה היו מעשיו. הוא עצמו נדקר שלוש פעמים בגבו, וכן באיזור המפשעה.

באמרתו, ת/27, מיום 24.7.2008, שעה 12:21, מסר נאשם 2 כי מי שדקרו בגבו היו בנו של ראדי, ואיברהים "הכניס לי שברייה בבציצים". הוא "ברח לצד השני של הכביש" ומשם נלקח לבית חולים. בעת שהיה בצדו השני של הכביש ירה עודה לעברו "באקדח שחור". הנאשמים עצמם לא ביצעו כל ירי לעבר איברהים: "אבו סבית רגיל לירות בעצמו וברכבים

ולהגיד שאחרים ירו בו". לדבריו אם היה מזויין באקדח לא היה **"נראה כמו שאני נראה עכשיו. לא יריתי ואני זה שהרביצו לו ודקרו אותו"**.
 באמרה שלישית, ת/26, מיום 25.7.2008, שעה 14:30, ציין הנאשם בתגובה לדברי אזהרה בדבר מעורבותו בירי: **"תודה רבה"**, וכי **"העורך דין ידבר"**.
 באמרה נוספת, ת/2, מיום 31.7.2008, שעה 11:42, חזר נאשם 2 על כך שאיברהים היה זה שדקרו **"בביצים"**, ומי שדקרו בגב ובראש היו בקר ועיסאם ראדי. עודה **"ירה עליו מנשק וביאלא אחיו היה איתו"**.

בעימות בין נאשם 2 לבין איברהים, ת/6 מיום 31.7.2008, שעה 12:05, וליד הכחיש את טענת איברהים כי ביצעו ירי לעברו, והטיח באיברהים כי פגע עם רכבו ברכבם, בדלת האחורית, לאחר שרכב קורולה בצבע לבן פגע בהם תחילה מאחור, ולאחר מכן פגע בהם רכב נוסף **"קורולה של עיסאם"**, **"ואז כולם יצאו עם שבריות ואני ראיתי חמישה ומי שתקף אותי זה...באקר ועיסאם ואתה נתת לי שבריה בביצים..."** ובהמשך: **"לא יריתי ואתה דקרת ואתה אישית ירדת מהרכב אחרי שדקרת אותי ואת אקרם ואחרי שהחברה שלך דקרו אותי, דקרת אותי בביצים, כי לא היה לך מקום אחר"**.

בעימות בין נאשם 2 לבין עוסמאן, ת/3 מיום 3.8.2008, שעה 12:31, טען נאשם 2 כי עוסמאן היה מצוייד בשבריה אולם היה **"בצד השני"** ולא התקרב אליו. עוסמאן הכחיש את הדברים.

בעימות בין נאשם 2 לבין בקר, ת/20 (מיום 20.8.2008, שעה 11:36), טען וליד כי בקר תקע בגופו שברייה מספר פעמים, וכי היה עם איברהים בטויוטה הכסופה **"מצד ימין בכסא האחורי"**. בקר הכחיש את מעורבותו בדקירה.

בעדותו טען נאשם 2 כי ארבעה מהתוקפים אחזו באקדחים, ביניהם איברהים ועודה שהינם אחים. איברהים התנפל עליו עם שבריה, והיה ירי **"לכל עבר"** (ע' 218). עוד טען כי אין לו כל הסבר לנזקים שנגרמו לשמשה הקדמית ברכבו של איברהים (ע' 221), וכי קודם שהתעלף מפצעיו, לא הבחין בכל פגיעה ברכבו של איברהים (ע' 222, 223). עוד טען כי קיימת אפשרות כי איברהים כרך אותו ואת אקרם בביצוע הירי, נוכח פציעתם הקשה של שני הנאשמים באירוע. לדבריו לא שיתף פעולה עם החוקר בעת גביית אמרותיו, שכן היה לאחר ניתוח באיזור המפשעה, והיה נתון עקב כך במצוקה נפשית וחוסר וודאות באשר לתוצאות הניתוח, וסבר כי לא היה מקום לחקרו אותה עת, נוכח מצבו הרפואי הרגיש (ע' 227, 228). הנאשם טען כי לא היה מודע לפרטי הסכסוך עם חמולת אבו סבית, ואולם במצבים מעין אלה הפתרון הוא בדרך של התרחקות מהאיזור, או **"מסתובבים בצוותות...לא אחד לבד, שלא יעשו עליו מארב. זה הפתרון היחידי"** (ע' 225).

16. **נאשם 3** סירב להתייחס בהודעתו הראשונה, ת/10 מיום 24.7.2008, שעה 12:35, לנסיבות האירוע: **"אני לא יודע כלום ולא זוכר כלום הייתי ברכב...ויחד איתי היה אחי אקרם ווליד...אני נהגתי ברכב ואני לא רוצה לדבר שום מילה חד וחלק ואני לא רוצה להגיד לך כלום"**.

בהודעתו ת/19, מיום 24.7.2008, שעה 14:07, ציין נאשם 3 כי וליד ישב לידו, ואקרם ישב מאחור בעת הנסיעה. 50 מ' אחרי צומת תל שבע, לכיוון חורה, פגע בו מאחור רכב קורולה בצבע לבן וסובבו לצד, ואז פגע בצד רכבם רכב קורולה כסוף. גם נאשם זה טען בעדותו כי רכבו נפגע תחילה על ידי הטויוטה הכסופה, ורק לאחר מכן על ידי רכב הטויוטה הלבן (ע' 231), אולם משהועמד על הסתירה להודעתו, גרס כי עדותו היא המשקפת את התרחשות הדברים כהווייתה, וכי רכבו של איברהים הוא שפגע בו ראשון, וכי ראה את איברהים כאשר ירד מרכבו (ע' 245). לאחר הפגיעה הראשונה ברכבו, חשב שאירעה תאונה, "ומישהו נכנס בו מאחורה", ומשביקש לעצור את רכבו נפגע רכבו פעמיים נוספות מאחור ומהצד, על ידי שני כלי הרכב, ורכבו הסתובב כשחלקו האחורי פונה לכביש (ע' 233). עוד ציין כי הבחין ברכב השני רק לאחר שזה פגע בו (ע' 232-233). יצויין כי בעדותו טען עוד כי בעקבות הפגיעה ברכבו כרית האוויר, **"התפוצצה לי בפנים אני לא זוכר כלום"** (ע' 246).

בהמשך אמרתו ציין כי לאחר הפגיעה ברכבו, ירדו 8 מבני אבו סבית, והוא זיהה את איברהים_ואת עודה שהחזיק אקדח בצבע שחור, וכן את בילאל ועיסאם. **"עודה החל לירות באוטו שלי ועלינו, ואיברהים היה לו סכין קומנדו כזה ודקר אותי מאחורה"**. לדבריו, אינו יודע כמה כדורים ירה עודה. עוד ציין כי היו גם לאחרים אקדחים, אולם אינו מכיר אותם. תחילה הוכה באמצעות אלות בראשו, והגן על עצמו באמצעות רגליו, ולאחר מכן פתח איברהים את הדלת, ודקרו בגבו. בעקבות הדקירה נשכב על הכסא, ואינו יודע מה התרחש לאחר מכן. עוד ציין כי אינו יודע מי תקף את אקרם ואת וליד. לאחר מכן עזבו התוקפים את המקום.

באמרה לאחר אזהרה, ת/18, מיום 20.8.2008, שעה 02:59, שנגבתה בתחנת עיירות, הוסיף ג'ברין כי הגיעו מהשוק של באר שבע, וכי איברהים דקרו בגבו, בילאל היכה בראשו בצינוור ברזל, והוא אף נדקר ברגלו. באשר לירי ציין: **"שמעתי יריות, אני ראיתי את עודה גדעון עם אקדח ביד יורה לכיוון שלנו, ואני ברחתי מאחורי מעקה ביטון והם ברחו משם"**. לאחר מכן התקשר לבן משפחתו כדי שיפנו אותם לבית חולים. לדבריו לא החזיקו בנשק, ולא ביצעו ירי לעבר איברהים. לדבריו זיהה את איברהים, עודה ובילאל – שהינם בניו של גדעון, וכן את בקר ועוסמאן. בהקשר זה ציין **"ביד כל אחד מכל אלה שאמרתי לך היה לו גם מקל וגם סכין, חוץ מעודה גדעון הוא היה לו רק אקדח שחור ביד"**.

בעדותו מסר ג'ברין כי לאחר הפגיעה ברכבו, שמע קולות של ירי, דלת תא הנהג נפתחה והוא הוכה באלות בראשו ונפצע, ואיברהים אותו זיהה, דקר אותו בצוואר, בעודו נמצא במושב

הנהג (ע' 233). עוד ציין כי "פוצצו לו את כל החלונות מהאוטו מהיריות". (ע' 234). לדבריו הבחין באקדח בידיו של עודה, ואין הוא זוכר אם בידי איברהים היה אקדח, אולם זכור לו כי דקר אותו (ע' 246). מקור התרמילים שנמצאו ברכב הינו מהירי שביצעו בני אבו סבית, "מטווח אפס...". הירי החל לפני שעצר את הרכב, ואז התפוצץ החלון האחורי, ולאחר שהרכב נעצר, הגיעו התוקפים לרכבו ופתחו את דלת תא הנהג, והוא שמע קול פתיחת דלת נוספת. הוא לא ראה מה נעשה עם וליד שהיה שרוע על הרצפה, כיוון שאותה עת גונן על עצמו עם רגליו, מפני שלושה או ארבעה תוקפים, "אני לא הצלחתי לראות" (ע' 236). עוד ציין כי אינו זוכר פרטים לעניין נסיבות תקיפתם של יושבי הרכב האחרים. (239). לדבריו לא מסר את מלוא הפרטים בחקירתו במשטרה, כיוון שענה לשאלות החוקר שהופנו אליו, ואף היה "מבולבל קצת". באמרה הראשונה לא מסר פרטים כל שהם בשל מצבו הרפואי הקשה, ובשל חששו כי אקרם מת מפצעיו (ע' 237).

לדבריו לא היו הנאשמים מצויידיים בכל כלי נשק, ואין שחר לטענה כי וליד ואקרם פתחו באש לעבר רכבו של איברהים, בעוד הוא עוקף את רכבו של איברהים, כפי שזה טען. עוד גרס כי ייתכן שאיברהים נפגע בטעות, עקב ירי של אחד מבני משפחתו.

הנאשם הבהיר כי הדרך להתמודד מפני אפשרות פגיעה של בני המשפחה השניה, הייתה בהסתובבות ב"צוותים" מתוך בני משפחתם (ע' 241).

החוקרים ששון ואוקנין ציינו כי אינם יודעים מדוע לא נחקרו הנאשמים לגבי התרמילים שנמצאו ברכבם. באשר לאמרתו הראשונה של ג'ברין, לא שלל החוקר **אוקנין** אפשרות כי זה לא נאות למסור תחילה דברים בחקירה בשל פציעתו, הגם שפקפק בכך.

חוות דעתו של מר אבנר רוזנגרטן

17. ההגנה הציגה מטעמה "חוות דעת של מומחה", נ/4, מיום 14.5.2009, שנערכה על ידי מר אבנר רוזנגרטן, שהיה בעבר קצין מז"פ, בתחומי בדיקות סמים, פולימרים וסיבים, ועסק בהדרכה בתחומי עיסוקו, ובתחומים נוספים. רוזנגרטן הבהיר בחקירתו הנגדית כי הינו בעל ניסיון עשיר בחקירה ובהדרכה בזירות עבירה, אולם אינו בעל הכשרה פורמאלית כחוקר זירות עבירה. עוד אישר כי תחום מומחיותו אינו נוגע לבדיקת נשק. על פי חוות הדעת נפלו פגמים בבדיקת מז"פ: צינת האקדח הועברה ממקומה על ידי אדם לא מוסמך, ולא נבדק שיוכה לאדם פלוני. לא קיים תיעוד לגבי חיפושים אחרי חלקי האקדח האחרים; זירת האירוע לא נסגרה כיאות על ידי השוטרים; כלי רכבם של הנאשמים לא נבדק במקום העבירה, אלא רק בתחנת המשטרה, לאחר גרירתו, ואין אפשרות אמיתית להסיק מסקנות מהממצאים ברכבם של הנאשמים, נוכח האמור. בעניין זה צויין כי התרמילים ברכבם של הנאשמים היו עשויים להגיע לרכב לאחר ביצוע ירי מהרכב, או לאחר הנחתם בתוך הרכב, או בעקבות ירי לתוך הרכב, על ידי אנשים מחוץ לרכב או בתוכו; עוד צויין כי בדלת תא

המטען, מצידה הפנימי, ניתן לראות חורים שלא חדרו את כל דופן הדלת, ולא נבדק אם אלה חורי ירי, ומה כיוונם, ואין בנוכחות תרמילים כשלעצמם כדי להוכיח כי בוצע ירי מהרכב, וכדי לבסס קביעה כי הירי בוצע מתוך הרכב, היה מקום לערוך בדיקת שרידי ירי ברכב. לאור האפשרות כי היה מגע עם הרכב, קודם לבדיקתו - לאור הזזת לוחית הרישוי והבדלים - היה מקום לבדיקות ד.נ.א וט.א, כדי לבחון אפשרות שהתרמילים לא "הושתלו" ברכב. עם זאת אישר בעדותו כי לא ניתן לשלול באופן גורף כי בוצע ירי מרכבם של הנאשמים.

לדברי המומחה היה מקום לבדיקה מעבדתית של שמשת רכבו של איברהים, ומשזו לא נערכה לא ברור אם מדובר בחור ירי, ומהו "כיוון יצירת החור". נוכח היעדרה של עדות רפואית הקובעת כי איברהים נפגע מפגיעת קליע בכתפו, היה מקום לערוך בדיקת הימצאות נחושת או עופרת במקום הפגיעה, ועל בגדי הפצוע.

טיעוני הצדדים

18. על פי טיעוני המאשימה ניתן להתבסס על עדותו של איברהים לגבי נסיבות הירי שבוצע לעברו על ידי הנאשמים, תוך דחיית חלקה של העדות לגבי מעורבות איברהים וקרובי משפחתו בתקיפת הנאשמים, לאחר הירי. איברהים לא הסתיר את קיום הסכסוך בין המשפחות, על רקע הירי לעבר אביו, וחרף סכסוך זה לא ניסה לייחס לנאשמים אלא את אירוע הירי, ואף לא טען כי ראה מי מבין שני הנאשמים ביצע את הירי, באופן המחזק את אמינות גירסתו בהקשר זה. העד מסר את הפרטים הקשורים בירי מיד עם מעצרו וחקירתו, והוא הטיחם בפני הנאשמים 1 ו-2 במהלך העימות. לעדותו קיים חיזוק בראיות הנוגעות לנזק שנגרם לשמשת רכבו, עקב מה שנראה כפגיעת קליע (עדות השוטר גל); הפגיעה בכתף עקב מה שנחזה כפגיעת קליע, על פי עדותו של החוקר אוקנין, והנאמר בת/13; הימצאות קליע ברכבו של איברהים; הימצאות 11 תרמילי אקדח ברכבם של הנאשמים המעידים על ביצוע ירי מתוך הרכב; מיקום התרמילים במושב האחורי של רכבם של הנאשמים, בו נמצאו הנאשמים שביצעו ירי, על פי עדות איברהים, וכן הימצאות הצינה שהייתה מורכבת על האקדח ממנו נורו 11 התרמילים שנמצאו ברכבם של הנאשמים. איברהים הכחיש אומנם את הפגיעה בנאשמים, אולם יש לייחס את הכחשתו ושתיקתו החלקית בחקירה לחששו של העד, לסבך עצמו וקרובי משפחתו, נוכח ההליך הפלילי בו הוא נתון במסגרת כתב האישום הנוסף.

התביעה מבקשת לדחות עדויות הנאשמים, נוכח סתירות שנפלו בהן, חוסר שיתוף פעולה מלא בחקירה, ומסירת פרטים בעדויות שלא הושמעו על ידי הנאשמים בחקירתם, באופן המצביע על כך כי כבשו גירסתם. עוד נטען כי העדויות לוקות בחוסר סבירות, ובעניין זה מבקשת ב"כ התביעה לדחות הטענה כי הירי לתוך הרכב בוצע "מטווח אפס", שכן הנאשמים לא נפצעו כלל מפגיעות ירי, והם אף לא העלו טענה מעין זו בחקירתם במשטרה.

בנוסף צוין כי, ככל הנראה, הנאשמים הצליחו לברוח מכלי רכבם, רק בשל העובדה כי היו ברשותם כלי נשק, וטענת נאשם 1 כי הצליח לחלץ מידי עודה את נשקו, אינה סבירה, והפרטים בעניין זה הועלו על ידי הנאשם לראשונה רק במהלך עדותו. עוד מבקשת התביעה לדחות עדותו של מומחה ההגנה שלא ביקר כלל במקום הזירה, ולא בחן את הממצאים שנתגלו; העד אינו מומחה בענייני נשק וירי ולא שימש כחוקר זירות עבירה. בנוסף צוין, כי העד לא שלל בעדותו כי בוצע ירי מתוך רכבם של הנאשמים. נוכח הטענה כי הוכח ביצוע ירי לעבר איברהים על ידי נאשמים 1 ו-2, ומכוח היותו של ג'ברין מבצע בצוותא עם שני הנאשמים האחרים, נוכח מעורבותו במעשה, סבורה התביעה כי יש מקום להרשעת הנאשמים בכל העבירות שיוחסו להם.

19. ההגנה טוענת כי אין ליתן אמון כלשהו בעדותו של איברהים. טענתו של העד כי הנאשמים יזמו את תקיפת בני אבו סבית אינה סבירה, נוכח יחסי הכוחות העדיפים בשטח לבני אבו סבית, היעדר כל נזקי גוף או רכוש ממשיים לבני אבו סבית, ולנוכח הפגיעות החמורות שנגרמו לנאשמים. גירסתו של איברהים לא נתמכה על ידי עדי ראיה כלשהם, ובכללם עוסמאן שהיה נוכח במקום, ואחמד, אחיו של איברהים.

צוין כי לאיברהים היה מניע נקמני לפגוע בכל אחד מבני משפחת הנאשמים עקב הפגיעה באביו, ג'דעון; המאשימה עצמה מייחסת לאיברהים וחבריו התארגנות והצטיידות בכלי נשק לצורך חיסול חשבונות עם אבולקיעאן, ואף הידיעות המודיעיניות שהוצגו על ידי ההגנה תומכות בכך; אין מחלוקת כי בשלב כלשהו של האירוע הסבו בני אבו סבית לנאשמים חבלות חמורות; התנהגותם של איברהים וחבריו לאחר האירוע הייתה מפלילה, והם נמלטו מהמקום, והותירו בו אחד מרכביהם. איברהים לא פנה למשטרה, ואף לא לקבלת טיפול רפואי. נראה כי פעל גם להעלמת כלי הנשק בו השתמש, והתרמיל והקליע שנתפסו ברכבו היו במקום מוסתר, ולפיכך נותרו במקומם. עוד צוין כי לא עלה מהראיות כי ניכרו בחולצה אותה לבש עם מעצרו, סימני קרע עקב פגיעת קליע, וייתכן והחליפה.

עוד טוען ב"כ הנאשמים כי החיזוקים אותם מוצאת התביעה לעדות איברהים משוללי ערך ראייתי. לא הובאה כל ראיה רפואית או מעבדתית כי פציעתו של איברהים בכתפו מקורה בירי; אין בעדותו של השוטר גל כדי לבסס ממצא כי הנזק שנגרם לשמשת רכבו של איברהים מקורו בירי; לא הוכח גם כי מקור החורים ברכבם של הנאשמים, הינו בשל ירי, ואלפסי שהעיד בעניין זה נעדר מומחיות בתחום נשק.

באשר להימצאות 11 התרמילים והקליע ברכבם של הנאשמים, נטען כי לא ניתן להסתמך על ראיית החיפוש שכן זו אינה קבילה; החיפוש ברכב, בתחנת המשטרה, התבצע "רק סמוך לאחר השעה 16:00" על פי "הרישום הדיגיטלי של שעת הצילום, בתמונות הסדרה השניה של ת/34א" (סעיף 23 לסיכומים), והוא נערך ללא צו שיפוטי, בלא נוכחות עדים שאינם שוטרים, ובלא למסור עותק מפרוטוקול החיפוש לנאשמים, או לנהג הרכב ג'ברין, הגם שלא

הייתה מניעה לכך. עוד נטען כי נוכח היעדר בקרה חיצונית על החיפוש שנערך, הרי שנוכח אי הסדרים שנתגלו בתיעוד המוצגים וסימונם, והשמדת רישומי הטיוטה, לא ניתן לאמת את ממצאי החיפוש. עוד נטען כי הליקוי ברישום המאוחר בא לידי ביטוי גם בהליך תפיסת הצינה, כאשר אלפסי טען שנמסרה לו על ידי סייר בשטח, ואילו יקותיאלי שתפס את הצינה, טען כי מסרה לשוטר בשם שטרית, שלא הובא לעדות בעניין זה. באופן זה קיים חשש כי צינת האקדח שנתפסה על ידי יקותיאלי אינה זו שנבדקה על ידי מז"פ בסופו של דבר.

בנוסף נטען כי קיים חשש להתערבות חיצונית בממצאי החיפוש. חוקרי מז"פ הגיעו לזירה רק לאחר שעה לערך; במקום הסתובבו "סקרנים"; רכבם של הנאשמים הוזז ממקומו בשולי הכביש אל שטח העפר הסמוך, הרכב נגרר לאחור מכן, והוזזו פריטים בתוך הרכב; החיפוש ברכב התחדש רק לאחר השעה 16:00 בתחנת המשטרה. כמו כן הועברה צינת האקדח ממקומה. בעניין זה אף נטען כי קיימת אפשרות כי צינת האקדח, התרמילים והקליע שנמצאו ברכבם של הנאשמים, "הושתלו" בזירה וברכב, על ידי מבקשי רעתם של הנאשמים.

עוד נטען כי הנאשמים לא נחקרו כלל באמרותיהם בעניין הראיות החיצוניות שנתגלו, ובכך נפגמה זכותם להליך הוגן. המחלל שבאי חקירת הנאשמים בעניין זה, גרם לחקירה מעוותת של האירוע, יצירת קביעה מוקדמת ביחס לאשמתם, ומתן הסבר להימצאות הראיות "החיצוניות" שלא בהקשר למעשי הנאשמים. נוכח ליקויי החיפוש, ודרך החקירה, קיימת הצדקה לפסילת הראיות שהושגו שלא בהליך הוגן, או מטעמים של הגנה מהצדק, או לחלופין יש בכך כדי להפחית ממשקלן של ראיות אלה.

לחלופין נטען, כי לפי ת/35 נעשה שימוש בשישה כלי נשק שונים, ואם שניים מהם היו בידי הנאשמים, הרי שלפחות ארבעה אחרים היו בשימושם של בני אבו סבית. בנסיבות אלה ייתכן כי הפציעה בכתף אירעה בשל ירי תועה של אחד מבני אבו סבית דווקא, וכך גם הנזק שנגרם לשמשה הקדמית של הרכב, ואף בשל ירי של איברהים מתוך הרכב כלפי חוץ. גם חורי הכדורים שהתגלו ברכבם של הנאשמים, התרמילים והקליע שנמצאו בחיפוש ברכבם, מקורם בשימוש בכלי הנשק שהיו בידי איברהים וחבריו, והנאשם 1 ציין זאת באמרתו, ת/24. עוד נטען בעניין זה כי בעובדה כי איש מהנאשמים לא נפגע עקב היריות שבוצעו לעברם בתוך הרכב, אין ללמד אלא על כך כי "הירי המקורב החטיא את הנאשמים", או כי הירי התבצע לעבר הנאשמים הנמלטים, דרך חלל תא הנוסעים ודרך חלונות הרכב, באופן שהותיר התרמילים בתוך הרכב (סעיף 50 לסכומים). עוד טוענת ההגנה כי צינת האקדח הושארה על הכביש בעת שאיברהים נמלט מהמקום, וכי הנאשמים עצמם לא יכלו לפרק את האקדח בשל פציעתם הקשה, ואף להעלים את יתר חלקי האקדח ואף את האקדח הנוסף בו נטען כי השתמשו. בנוסף צויין נטען כי בקר נתפס לאחר זמן כאשר ברשותו אקדח FN, וייתכן שהצינה השתייכה לאקדח זה, ולא הובאו ראיות בעניין זה על ידי התביעה.

הסניגור טוען עוד, כי בעבודת המשטרה נפלו מחדלים שבגינם נפגמה אפשרותם של הנאשמים להפריך הראיות העומדות נגדם. השוטר יקותיאלי תפס את הצינה והעבירה ממקומה, באופן שנשללה אפשרות לבדיקת טביעת אצבעות; לא אותר גוף האקדח אליו הייתה קשורה צינת האקדח. ועניין זה לא נבדק גם עם מעצרו של באקר; איש מהנוכחים בזירת אירוע בעת הגעת המשטרה למקום, לא נחקר כעד ראיה אפשרי; לא נבדקו שרידי ירי וטביעת אצבע ברכבם של הנאשמים, וכן טביעת אצבעות על התרמילים והקליע שנתפסו ברכב זה; כאמור, לא התבקשו הנאשמים להסביר באמרותיהם את הימצאות הראיות הנסיבתיות הקושרות אותן לירי, לכאורה.

מנגד, עדויותיהם של הנאשמים היו סדורות, ולנוכח האירועים הקשים שחוו, אין לבוא בטרזניה אל הנאשמים, אם נפלו אי התאמות מסוימות בגירסות שמסרו, או אם נמנעו ממסירת אמרות בשל מצבם הרפואי הקשה. הראיות הקשורות בהתנהגות איברהים והאחרים, מחזקות את אמינות עדויות הנאשמים.

בנסיבות אלה סבורה ההגנה כי יש מקום לזיכויים של הנאשמים מהאישומים המיוחסים להם.

דין

20. ב"כ המאשימה מבקשת לסמוך ממצאים על עדותו של איברהים, שהינה עדות יחידה לעניין ביצוע ירי ישיר לעברו על ידי נאשמים 1 ו-2, ובעקבות ירי מכוון זה – ניפוץ השמשה הקדמית ברכבו ופציעתו בכתפו. בד בבד, מבקשת התביעה לדחות אותו חלק של עדותו של איברהים, הנוגע להתנערותו של העד מכל ידיעה לגבי נסיבות פציעתם הקשה של הנאשמים במהלך האירוע. התביעה אינה חולקת על כך כי גירסתו של איברהים בעניין זה אינה אמינה.
21. נוכח האמור, עדותו של איברהים הינה בעייתית על פניה, ויש לנהוג בה בזהירות יתר. לא היה חולק כי משפחתו של איברהים ומשפחת הנאשמים מצויות בסכסוך קשה. על פי עדות הנאשמים, נכחו בכלי הרכב, בניו של ג'דעון – ובכללם איברהים – שהיה להם עניין ישיר ומובהק לכאורה, על פי תפיסת עולמם, לפגוע בבני אבולקיעאן לאחר שהאמינו כי אלה פגעו באביהם. ב"כ המאשימה אף נכונה הייתה להסכים כי בני אבו סבית נעו ברכביהם כשהם מחזיקים ברשותם נשק חם וקר, לצורך "חיסול חשבונות" עם בני משפחת הנאשמים. כתב האישום הנוסף מייחס לבני אבו סבית, ביניהם איברהים, פגיעה מכוונת ברכבם של הנאשמים, דקירת הנאשמים וירי לעברם, הכל בגדר האירוע בו עסקינן. נוכח אלה, הוכח כי

לאיברהים היה מניע לפגוע בבני אבולקיעאן, ועל פי עמדת המאשימה, הוא והאחרים מקרב בני משפחתו, אף תכננו להוציא לפועל כוונתם התוקפנית.

על רקע האמור, ברי כי אין לקבל גירסתו המיתממת של איברהים כי רכביהם של בני משפחתו, נמצאו לפתע ובאקראי, בצהרי יום, בסמיכות מגע לרכבם של הנאשמים, ואין מחלוקת כי רכבם של הנאשמים נפגע במכוון על ידי רכבו של איברהים ועל ידי רכב הטויוטה הלבן, והוכח קיומן של פגיעות קשות בשלושת כלי הרכב, ובמיוחד ברכבם של הנאשמים. נאשם 2 העיד כי כלי הרכב האחרים פגעו ברכבם "כמו טיל", ועל פי עדות נאשמים 2 ו-3 גרמו כמעט לאובדן שליטה על הרכב, שאף סטה ממסלולו. ריכוז הממצאים על פני הכביש, ובכללם חלקי רכב ושברי זכוכית, סימני הדחיפה והבלימה על פי המתואר בדוח הבוחן, הנזקים הקשים לכלי הרכב השונים, פציעתם הקשה של הנאשמים, היעלמות בני אבו סבית מהמקום והשארת רכב הטויוטה הלבן במקום, מלמדים כי גירסת הנאשמים לגבי נסיבות הפגיעה המכוונת ברכבם על ידי שני כלי רכב אחרים, מעוגנת היטב בממצאים הראיתיים. מנגד, טענתו של איברהים כי לא הבחין כלל במתרחש, ולא היה ער לפגיעה בנאשמים, הינה גירסת כזב, שאינה יכולה להתקבל. בעניין זה יצויין, כי טענת איברהים כי לאחר הירי הוריד ראשו ונסע באופן "עיוור", בלא שהבחין כלל בנסיבות הפגיעה ברכבו שלו, וכן בכלי הרכב האחרים, שנשארו עומדים במקום, אינה סבירה על פניה. איברהים אישר כי אסף את עוסמאן לרכבו במקום האירוע, התקשר לאחיו ולא התקשה לנהוג לביתו, ומכאן שיכול היה לעמוד בנקל גם על הפגיעות שאירעו לכלי הרכב האחרים. איברהים לא נתן כל הסבר לגבי נסיבות "חבירתו" הפתאומית של עוסמאן לרכבו, וזאת חרף טענתו כי לא הבחין קודם לכן בכל רכב אחר של בני משפחתו, או בבני משפחה נוספים, לאחר שהוא עצמו, לטענתו, נסע לבדו ברכבו. גם נסיבות עזיבתו הבהולה של איברהים את מקום האירוע, ונסיעתו היישר לביתו, חרף פציעתו ופגיעת הירי הנתענת ברכבו, וזאת כאשר במסלול הנסיעה על כביש 60, לעבר ביתו באיזור חורה, מצוייה תחנת משטרת עיירות, ושעה שלא נשקף לו לכאורה, סיכון מהנאשמים, שאין חולק כי אותה עת כבר נפצעו בצורה קשה מדקירות סכינים, סותרות את טענת איברהים כי לא ידע מה התרחש במקום. נסיבות עזיבתו של איברהים את מקום האירוע, משתלבות עם נטישת רכב הטויוטה הלבן, כאשר מפתחות הרכב הושארו על ידי נהגו במתג ההצתה של הרכב, ועם היעלמם הפתאומי של המעורבים האחרים, ובריחתו של עוסמאן מהמקום. נראה לפיכך, בהיעדר גירסה ממשית נגדית שתתקבל, כי איברהים ביקש להגיע לביתו, טרם שייחקר על ידי המשטרה, ואף בטרם קבלת טיפול רפואי, באופן המלמד על ניסיון מובהק להרחיק עצמו ורכבו מזירת האירוע, ואף באופן המעלה חשד כי ביקש בדרך זו להעלים ראיות, ואולי גם מתוך תקווה, כי בסופו של דבר, לא יעלה שמו כמי שמעורב באירועים האלימים שהתרחשו.

יש לזכור בנוסף, כי גם לאחר שנעצר, איברהים לא שיתף פעולה באופן מלא בחקירתו. הוא שמר חלקית על שתיקה, וסירב לחתום על אחת מאימרותיו. הוא לא חתם על דוחות עימות בטענה כי אינו יודע קרוא וכתוב, בעוד שבניגוד לטענה זו, נאות לחתום על אימרות אחרות.

נמצא איפוא כי הגירסה שהשמיע איברהים בעדותו, לגבי השתלשלות האירועים, אינה מהימנה ואינה סבירה, ולנוכח פגמי האמינות הקשים בהם לקתה, לא ניתן לקבוע על פיה ממצאי עובדה, אלא אם כן תימצא לה תמיכה ראייתית מובהקת וישירה.

22. חרף הפרכות הקשות בעדותו של איברהים, ניתן לקבוע על פי מכלול הראיות הנסיבתיות כי בוצע ירי מתוך רכבם של הנאשמים, במהלך האירוע.

23. על פי ת/32 נתגלו בחיפוש ברכבם של הנאשמים 11 תרמילי אקדח, חלקי קליע ומעטפת קליע, שנורו מאקדח, שהצינה, שהינה חלק יחודי של אותו אקדח, נתגלתה על הכביש במרחק של מספר מטרים מרכבם של הנאשמים.

אין לקבל טענת ההגנה כי ממצאי החיפוש ברכב אינם קבילים, נוכח אי הוצאת צו חיפוש ואי נוכחות עדים שאינם שוטרים, בחיפוש שנערך. הוראת סעיף 23 [לפקודת סדר הדין הפלילי \(מעצר וחיפוש\)](#) תשכ"ט-1969, עליה מסתמך ב"כ הנאשם, עניינה בחיפוש בחצרים, שאינם מטלטלין, ואינה נוגעת לחיפוש ברכב. חיפוש ברכב מוסדר בהוראת סעיף 71(א) [לחוק סדר הדין הפלילי \(סמכויות אכיפה - מעצרים\)](#) תשנ"ו-1996, לפיה אם היה לשוטר יסוד סביר לחשד שבוצעה עבירה בת מעצר, ניתן לעכב רכב ולערוך בו חיפוש, בין היתר, "כדי לאתר ראיה הקשורה בעבירה", ותפיסת הרכב והעברתו לתחנת המשטרה מוסדרת מכוח הוראת סעיף 32 (א) [לפקודת סדר הדין הפלילי \(מעצר וחיפוש\)](#), לפיה "רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה...עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה...". בעת תפיסת רכבם של הנאשמים, נמצא נאשם 3, מחזיקו של הרכב, בבית החולים נוכח פציעתו, ולנוכח צורכי החקירה הדחופים בשל הירי שהתחולל בכביש ראשי, בצהרי יום, והסיכון להסלמת האירועים, הרי שצורכי שלום הציבור הצדיקו חיפוש יסודי בכלי הרכב, בתכוף לאירועים האלימים, וזאת, אף בלא לקבל רשות ממחזיקו של הרכב, אם רשות כזו אכן הייתה מתבקשת כלל, בהיעדר הוראה מפורשת לכך בחוק, ולנוכח מצבו הרפואי של נאשם 3. (בעניין זה ראו: קדמי, סדר הדין בפלילים, מהדורת תשס"ח-2008, (חלק ראשון), ע' 695-697).

24. אכן, היה מקום להצביע על סימון המוצגים בכל אחת מזירות החיפוש, ולשמור על הרישומים המקוריים (טיוטות) שנערכו על ידי חוקר הזירה אלפסי, ואולם החיפוש בת/32 היה מתועד בצילומים שנערכו בידי מז"פ הן בזירת האירוע והן במהלך החיפוש בתחנת המשטרה, ועל פי ההבהרות שנמסרו קיימת הייתה הפרדה ברורה בין המוצגים, ומכלול המוצגים שנתפסו, הונחו בשקיות חתומות ומופרדות, על פי כל אחת מזירות החיפוש השונות, כעולה מהמסמכים שהוגשו. באשר לזיהוי הצינה,

הרי שמדובר בפריט נשק ייחודי, שנתגלה בזירת העבירה, והסבירות כי חל שיבוש בסימונו וזיהויו קטן. ברישומי העברת המוצג, נרשם המספר הטבוע של הצינה, התואם את המספר שנבדק במעבדת הנשק; השוטר יקותיאלי ציין כי מסר את הצינה לשוטר "שטרית", שלא זוהה אומנם, ואולם הצמדת הדוח ת/1, שערך יקותיאלי, אל הצינה, כעולה מתצלומי מז"פ, מסלקת חשש כי מדובר בכשל בשרשרת העברת המוצג או בזיהויו. עוד יצויין כי לנוכח ההתאמה בין התרמילים שנמצאו ברכבם של הנאשמים לבין הצינה, עולה מאליה הזיקה בין הצינה שנבדקה במעבדה לבין זירת האירוע.

25. טענת ההגנה כי קיים חשש כי המוצגים ברכב שינו מקומם המקורי, ואולי אף "הושתלו" במזיד ברכב, אינה מבוססת. אכן, לא היה חולק כי לוחית הרישוי של הרכב ופריטי בד למיניהם הוזזו ממקומם המקורי ליד שמשות החלון האחורי, והועברו למושב האחורי ברכב, ואולם אלפסי הבהיר כי מדובר בפעולה מבוקרת לצורך צילום ועריכת חיפוש מדוקדק ברכב, ופריטים אלה תועדו במצבם המקורי בסדרת הצילומים הראשונה במקום האירוע. קיימת אומנם אפשרות כי מקצת התרמילים הוזזו ממקומם המקורי, עקב גרירת הרכב לתחנת המשטרה, ואולם נוכח העובדה כי המסטה העיקרית של התרמילים, על המושב האחורי משמאל, נמצאה כבר במקומה זה עוד בזירת האירוע, כעולה ממסדרת הצילומים הראשונה, דהיינו קודם גרירת הרכב והזזת לוחית הרישוי והבדים ממקומם, הרי שחשש ההגנה לגבי קביעת ממצא בעניין מיקום התרמילים על המושב האחורי אין לו על מה שיסמוך.

הטענה כי רכבם של הנאשמים הוזז ממקומו בכביש לשטח הקרקעי, על ידי גורם חיצוני, בלתי ידוע, (שאולי אף הביא ל"שתילת" התרמילים ברכב), בטרם נערכו הצילומים, עלתה על ידי הנאשמים, 'כאיש אחד', בעדותם, ואולם על פי ההתרשמות מעדויות הנאשמים, מדובר בטענה מתואמת, שאין ליתן בה אמון, ואשר נועדה כך נראה, לבסס טענת ההגנה בדבר ה"זיהום" הראייתי של הממצאים ברכב. נאשם 2 עצמו אישר בהודעתו ת/9 כי "**התדרדרנו קצת כל ראייה להזזת הרכב; נהפוך הוא. נאשם 2 עצמו אישר בהודעתו ת/9 כי "התדרדרנו קצת למטה מהכביש"** בשל הפגיעה ברכב, וגם השוטר יקותיאלי שהגיע למקום זמן קצר לאחר האירוע, ציין בת/1 כי ראה "**מכונית הרוסה שירדה לשטח אחרי תאונה**". גם תיאורו של נאשם 3 כי הרכב עמד כשחלקו האחורי פונה בניצב לכביש, תואם את מצבו של הרכב, במקום בו נתגלה. יש להניח בנוסף, כי בסערת האירועים האלימים שהתרגשו, ובניסיון למלט עצמם מפני התוקפים, ולנוכח פציעתם הקשה, לא נתנו הנאשמים מלוא דעתם למקום הימצאו של הרכב, בעת עצירתו הסופית, כפי שטענו ב"ביטחון" בעדויותיהם. זאת ועוד; נוכח מנוסתם של התוקפים והותרת רכב הטוויטה הלבן במקום, הרי שהטענה כי בני אבו סבית התפנו בד בבד, "לשתילת" ראיות ברכב, וליקטו 11 תרמילים שנורו מאותו נשק, לצורך הנחתם המכוונת ברכבם של הנאשמים, אינה סבירה על פניה. ולבסוף יצויין כי

הימצאות שני חלקי קליע שאף הוא נורה מאותו אקדח בו קשורה הצינה, בתוך תא המטען של רכבם של הנאשמים, בנוסף להימצאות 11 תרמילים בתוך הרכב עצמו, מחלישה עוד יותר את הטענה כי מדובר "בפברוק" ראייתי מכוון.

26. שילוב הממצאים הראיתיים - הימצאות תרמילי האקדח בתוך הרכב; חלקי קליע בתא המטען; צינת האקדח ממנו נורו אותם תרמילים וחלקי קליע על הכביש בו נע רכבם של הנאשמים; כדור אקדח "נקור" שהיה ניסיון לירות אותו, שנמצא בתוך רכבם של הנאשמים; הירי שבוצע מתוך 4-6 כלי נשק במהלך האירוע; פגיעת קליע במשאית; סימני הפגיעה בשמשת רכבו של איברהים ובתא המטען של רכבם של הנאשמים המאפיינים פגיעות ירי (גם אם הדבר לא אומת חד משמעית בבדיקות מעבדה) – מעלה, לכאורה, כי הכדורים שהתרמילים וחלקי הקליע שנמצאו ברכבם של הנאשמים, משתייכים אליהם, נורו במהלך האירוע האלים, וכי הכדורים נורו מהאקדח בו קשורה הצינה שנמצאה סמוך לרכב.

ודוק: **הנאשמים אינם מכחישים כי מקור התרמילים ברכבם אכן קשור בירי שהתבצע בעת האירוע.** כל שטוענים הנאשמים הוא כי לא הם שביצעו את הירי מרכבם, וכי ייתכן כי מקור התרמילים וחלקי הקליע הינו בירי מקורב שבוצע על ידי בני אבו סבית, לתוך חלל רכבם של הנאשמים, באופן שהביא לפליטת תרמילי הכדורים היישר לתוך הרכב.

אכן, לא ניתן לשלול אפשרות כי חלק מהפגיעות ברכבם של הנאשמים נוצר עקב ירי בני אבו סבית בעת שהתקרבו לרכבם של הנאשמים. בהקשר זה יצויין כי לא הובאו ראיות לעניין כיווני הירי שבעטיו נוצרו חורי ירי בחלקו החיצוני של תא המטען, ובשמשת החלון הימני אחורי של הרכב, ואין לקבוע מסמרות בעניין. גם התנפצות חלונות הרכב, עשוייה להיות קשורה בירי חיצוני לעבר החלונות, ואולם גם עניין זה אינו וודאי, נוכח האפשרות המסתברת כי שמשות הרכב ניזוקו גם בעקבות ההתנגשות הקשה עם כלי הרכב האחרים. עם זאת טענת הנאשמים כי מכלול הממצאים ברכב קשור בירי חיצוני, הינה טענה גורפת ולא אמינה, שתכליתה להסיר מהנאשמים כל אחריות לירי מתוך הרכב. עדויות הנאשמים לא הרשימו באמירת אמת. גירסתם לקתה בעניין זה, וכך בעניינים אחרים, "בתיאום עמדות". ניכר היה מאמצם "המאורגן", ובדיעבד, ליצור מצג עובדתי אחיד שיותאם לממצאי החיפוש ברכבם, בדומה לטענה שהושמעה על ידם, - ונדחתה כאמור - בדבר הזזת רכבם על ידי גורם אלמוני. יוער, כי שלושת הנאשמים אף העלו כאיש אחד גירסה חדשה - בניגוד לנאמר על ידם באמרותיהם בחקירה - לעניין "סדר" כלי הרכב שפגעו ברכבם, וטענו בעדויותיהם כי רכבו של איברהים הוא שפגע ברכבם לראשונה, מאחור, בעוד שבאמרותיהם טענו כי נפגעו תחילה על ידי רכב הטויוטה הלבן, וזאת, ככל הנראה, מתוך רצון להדוף טענתו של איברהים כי עקפו את רכבו, קודם להתנגשות, לצורך ביצוע הירי לעברו.

נאשמים 1 ו-3 אישרו בנוסף, כי פרטי האירוע אינם זכורים להם לאשורם. נאשם 1 ציין כי לא היה "מרוכז" בנעשה, נוכח ה"בלאגן", והאירוע הקשה, שהיה כמו ב"סרט מלחמה", ובשל נסיבות פציעתו; בגירסותיו השונות של נאשם 1 נפלו סתירות לגבי זהות האדם שדקרו; טענתו של נאשם 1 כי הבחין בידיו של עודה באקדח "כסוף" עומדת בסתירה לעדויות שני הנאשמים האחרים כי בידיו של עודה היה אקדח שחור דווקא. נאשם 1 טען עוד כי הבחין באברהים ובעודה היורים בו מרכבם, ואולם בהמשך אישר כי לא הבחין באיברהים אלא לאחר שזה יצא כבר מרכבו; עוד עולה כי במהלך העימות עם איברהים, ת/6, לא טען כלל נאשם 1 כי הבחין שאיברהים נושא אקדח ומבצע ירי לעברו, והוא חזר והעלה טענה זו רק בעדותו; במהלך עדותו מסר פרטים שונים לגבי נסיבות תפיסת האקדח מידו של עודה, ולא ברור מדוע לא השמיע מלוא גירסתו בעניין זה בהודעותיו השונות, חרף כך שמדובר לכאורה, בפרטים בעלי חשיבות. גירסתו של הנאשם 1 בעניין המאבק על האקדח, נותרה מעורפלת, והוא לא נתן כל הסבר מדוע השאיר את האקדח ברכב, לאחר שכבר חילצו מידי עודה, כפי שטען, ובעת שהאקדח היה נחוץ לו לצורך מילוטו מהרכב. נראה כי הנאשם אינו מגוללת את האמת בכל הנוגע לנסיבות אחיזת אקדח בידו, ואין לשלול אפשרות כי התיאור התמוה של תפיסת האקדח שעלה באמרתו של הנאשם בחקירה, נועד לקדם אפשרות כי יוכח בחקירה שאכן בא במגע עם נשק.

נאשם 3 העיד כי לאחר החבטה ברכבו "התפוצצה" כרית האוויר בפניו, והוא היה עסוק לאחר מכן בהתגוננות מפני מספר תוקפים, שחבטו בו באלה ודקרו אותו, וטענתו כי הבחין שהתוקפים ירו בו "מטווח אפס", לא באה כלל לידי ביטוי בהודעות המשטרתיות. עוד ציין נאשם 3 באמרתו כי לא הבחין כי לא הבחין כלל כי התוקפים מחזיקים בכלי נשק, והם החזיקו בידיהם סכינים ומוטות, למעט עודה שאחז באקדח.

הנאשמים לא ציינו בחקירתם כי בוצע ירי לתוך הרכב, והאמירה הלקונית והיחידה בהקשר זה, שהשמיע נאשם 1 באמרתו, ת/24, לפיה "ירו באוטו", אינה מלמדת על ירי שבוצע לתוך חלל הרכב. גם במהלך העימות לא הטיחו נאשמים 1 ו-2 בפני איברהים, בקר או עוסמאן, כי אלה או אחרים ירו לתוך הרכב, מטווח מגע. למקרא מכלול אימרות הנאשמים, עולה פעם אחר פעם, לכאורה, הטענה כי עודה הוא שהחזיק באקדח, וביצע ירי ישיר לעבר הנאשמים בעת שנמלטו מהרכב, לצידו השני של הכביש, לאחר פציעתם. לא מוזכרת בחקירת הנאשמים כל אמירה בדבר ירי של 11 כדורים ויותר, שבוצע מטווח "אפס" לתוך הרכב, ויש להניח כי עובדה מחרידה זו לא הייתה נשמטת מזכרונו של הנאשמים, שהפליגו בחקירה בתיאורים לגבי תקיפתם באמצעות סכינים בעודם בתוך הרכב, ולא באמצעות ירי. מקובלת עלי בעניין זה, גם טענת התביעה, כי נוכח כמות התרמילים שנמצאה ברכב, לא קיימת כל סבירות כי איש מבין שלושת הנאשמים שנמצאו ברכב קטן מידות, והוכרעו בדקירות סכינים על ידי התוקפים, לא נפגע כלל מידי של מספר רב של כדורים שבוצע לעברם, על פי הנטען, מטווח מגע, ובפי הנאשמים לא ניתן כל מענה לתמיחה זו. גם הימצאות חלקי הקליע שנורה מאותו אקדח בו נורו 11 התרמילים, בתוך תא המטען של

רכבם של הנאשמים, הנתון ממקום הימצאם של הנאשמים בתוך הרכב, מחלישה אף היא את הטענה בדבר ביצוע ירי ישיר ומכוון לעבר הנאשמים בתוך חלל הרכב, כפי שטענו הנאשמים. עוד יצויין כי אין מקום לטענה שהושמעה כי הגנתם של הנאשמים נפגעה משלא הוצגו להם בחקירה הראיות הנוגעות לממצאי החיפוש ברכבם, וזאת נוכח טענתם הגורפת של הנאשמים, כי לא ביצעו כלל ירי ברכב, ולא החזיקו ברשותם כלי נשק, ומכאן שלטענתם, מקור תרמילי הנשק הינו ממילא, בירי שבוצע לעברם.

27. נוכח דחיית טענתם של הנאשמים כי מקור התרמילים וחלקי הקליע הינו בירי חיצוני שבוצע לעברם בתוך הרכב, ולנוכח הימצאות הצינה המעידה על כך שהאקדח ממנו נורו הכדורים וחלקי הקליע שנמצאו ברכב, מצוי היה בסמיכות מקום לרכבם של הנאשמים, ומשהנאשמים אינם חולקים על כך שמקור התרמילים בירי שבוצע במהלך האירוע, הרי שההיגיון והסבירות מלמדים – בהיעדר כל גירסה אחרת שתתקבל – כי האקדח הוחזק ברכבם של הנאשמים, ומקור התרמילים בכדורים שנורו מאקדח זה. לנוכח חוות דעת המעבדה כי בזירת האירוע וברכבם נמצאו סימני ירי של ארבעה כלי נשק לפחות, ואולי אף של שישה כלי נשק, הרי שלנוכח עדות הנאשמים עצמם בדבר מספרם הקטן יותר של כלי נשק אותם ראו בידי תוקפיהם, קיים חיזוק גם בהיבט זה, לכך שהנאשמים הם שהחזיקו ברכבם לפחות אחד מכלי נשק בהם נעשה שימוש במהלך האירוע. עוד עולה, כי הצינה נמצאה על פני הכביש, במסלול אותו חצו הנאשמים בבריחתם מהרכב לצד השני של הכביש, על פי עדותם, ובאופן המתיישב עם האפשרות כי האקדח הוחזק בידי מי מהם, במהלך הבריחה, ואף שימש אולי להרתעת התוקפים, באופן העשוי להסביר את יכולתם של הנאשמים להיחלץ מהרכב, חרף פציעתם הקשה וכיתורו של רכבם על ידי מספר גדול של תוקפים, כפי שטענו. בענין זה יצויין כי גם אם לא הוברר מלוא התשריט הנסיבתי הקשור בשימוש באקדח, ולא ברור מה עלה בגורל יתר חלקי האקדח, ובאילו נסיבות "נשרו" חלקים מאקדח זה לכביש, ניתן לקבוע על פי הראיות הנסיבתיות שהוצגו, ולנוכח דחיית טענת הנאשמים, כי האקדח הוחזק קודם לכן ברכבם ובוצע באמצעותו ירי קודם לעזיבת הנאשמים את הרכב. באשר לטענה כי קיימת אפשרות כי אקדח ה-FN שנתפס ברשותו של בקר מספר שבועות לאחר האירוע (סעיף 4 לעיל), היה קשור בירי התרמילים שנמצאו ברכבם של הנאשמים, הרי שמדובר בטענה היפותטית, שכן בקר כלל הואשם על ידי הנאשמים 1 ו-2 במהלך העימות עימו כי ביצע ירי לעברם, ונטען על ידם כי היה מעורב בדקירתם בלבד. כפי שהובהר השתייכה הצינה לנשק FN מסוג ייחודי, ואם סברה ההגנה כי הנשק שנתפס על ידי המשטרה ברשות בקר, הינו בעל חשיבות להגנת הנאשמים, הרי שההימנעות מהבאת ראיה זו על ידי ההגנה, מחלישה עוד יותר את טיעונה בעניין זה.

28. סימני השבר בשמשת רכבו של איברהים ופציעתו של איברהים, מלמדים לכאורה, על פגיעת כדור שנורה לעבר שמשת הרכב ופצע את איברהים. הפגיעה בשמשה ופציעת הכתף, נראו

לעיני שוטרים מנוסים, כפגיעת ירי, והגם שלהתרשמות זו לא ניתן ביטוי מעבדתי מאמת ונחרץ, אין לשלול ערכן של ראיות אלה, ומשקלן המצטבר לראיות האחרות שהוצגו בעניין ביצוע הירי. ריכוז תרמילים ליד החלון השמאלי האחורי של רכבם של הנאשמים, תומך בטענת איברהים בדבר ירי שבוצע לעבר רכבו בעת עקיפת רכבו מימין על ידי רכבם של הנאשמים. טענתו של איברהים כי בוצע ירי מרכבם של הנאשמים, הינה טענה המתיישבת לכאורה, גם עם המניע שהיה לנאשמים באותם ימים, לסכל למצער, אפשרות תקיפה נגדם, ולנסות להרתיע את בני המשפחה היריבה, מלהתקרב אליהם. נאשם 1 אישר דבר קיומו של הסכסוך בין המשפחות, וחרף טענת הנאשמים כי לא היו מעורבים בו ישירות, הרי שמכוח "הערבות המשפחתית" במגזר הבדואי, ואפשרות פגיעה גם בכאלה שאינם צד ישיר לאירועים האלימים, היה צורך בנקיטת אמצעי זהירות, והנאשמים אישרו כי הסתובבו "בצוותים" כדי למנוע אפשרות "מארב", כהגדרת נאשם 2.

29. חרף הקביעה כי בוצע ירי מרכבם של הנאשמים לעבר רכבו של איברהים, לא ניתן לקבוע במידה הראוייה, נוכח הפירכות הקשות בעדותו של איברהים, דבר דבור על אופניו הראיתיים, בקשר לזיהוי מבצעי הירי, ונסיבות התרחשות הירי. יצוין כי אין מקום להסתמך על עדותו של איברהים לגבי זיהויים של נאשמים 1 ו-2 כמי שביצעו את הירי. איברהים מסר כאמור, עדות שקרית בעיקרה. הוא בעל עניין להאדיר את חלקם של הנאשמים במעשה, כטענת הגנה אפשרית במשפטו שלו, ועדותו, ככלל, טעונה משנה זהירות. אין לסמוך איפוא על עדותו של איברהים הכורך את נאשמים 1 ו-2 בירי, משזו אינה מחוזקת בראיה ממשית לעניין עצם זיהוי מבצעי הירי. יותר מכך; תרמילי הכדורים ברכבם של הנאשמים מצביעים על כך שאלה נורו מאקדח א.ת.פ., באופן המעלה ספק אם אכן הבחין איברהים בשני נאשמים המבצעים את הירי, ועדותו בעניין זה לא הייתה ברורה. לכך יש להוסיף את העובדה כי בוצע ירי ממספר כלי נשק בזירת האירוע, ונפגעה משאית שנקלעה באקראי למקום האירוע, מירי מנשק שלא אותר. נמצא איפוא כי קיימת אפשרות כי בשלב זה או אחר של האירוע, עשויה הייתה להיגרם פגיעה ברכבו של אברהים עקב כדור תועה, שנורה לעבר רכבו ממקורות אש אחרים. בהקשר זה יצוין כי נוכח אי מתן אמון בגירסתו של איברהים בדבר השתלשלות האירועים והתפתחות האלימות, הרי שלא ניתן לשלול קיומו של תרחיש שונה, לפיו, אם נפגע רכבו של איברהים מהירי שהגיע מרכבם של הנאשמים, הרי שירי זה עשוי היה להיווצר אגב ניגוח רכבם של הנאשמים על ידי כלי הרכב האחרים, בשעה שרכבם של הנאשמים, שינה מסלולו עקב החבטות שספג, באופן שעלול היה לגרום להסטת הירי לכיוון רכבו של איברהים, שלא מתוך כוונת מכוון לפגוע באיברהים, כפי שמיוחס לנאשמים.

30. נוכח האמור, הוכח, כי ברכבם של הנאשמים הוחזק "נשק" כהגדרתו על פי סעיף 144 (ג) (1) לחוק העונשין, דהיינו כלי שמסוגל לירות קליע, שפגיעתו עשויה להיות קטלנית. נאשם 3

שהיה בעל הרכב, מוחזק כמי שהחזיק את האקדח נוכח הוראת סעיף 144(ד) [לחוק העונשין](#) הקובעת כי "מקום שנמצא בו נשק, רואים את מחזיק המקום כמחזיק הנשק כל עוד לא הוכח היפוכו של דבר". המסקנה בדבר הימצאות הנשק ותרמיליו ברכב, מחייבת את מחזיק הרכב, ג'ברין, למתן הסבר להימצאו במקום, וגירסתו המכחישה של ג'ברין בעניין זה, לא זכתה לאמון. גם אם לא ניתן לקבוע, נוכח חומר הראיות מי מבין הנאשמים החזיק באקדח ברכב, או מי מהם עשה בו שימוש, הרי שהנסיבות שהוכחו מעלות לפחות קיומה של "החזקה קונסטרוקטיבית" באקדח גם על ידי שני הנאשמים האחרים. "ביסוד החזקה זו, שאליה מתייחסת סיפת סעיף 34כד [לחוק העונשין](#), עומדות הדרישות של ידיעה ושל הסכמה. לשם גיבושה, מתחייב כי לפחות אחד מבני החבורה יחזיק בחפץ באופן ישיר ופיסי, שאז עשויים גם שאר בני החבורה להיחשב למחזיקים קונסטרוקטיבית אם ההחזקה הפיסית נעשתה בידיעתם ובהסכמתם. הסכמתו של המחזיק הקונסטרוקטיבי, לא די לה שתמצא בנכונות להחזקה על-ידי אחר גרידא; נדרש כי תוכח הידברות או זיקה מוקדמת בין הצדדים ברמות משתנות של אינטנסיביות כדי שניתן יהיה לייחס גם החזקה למי שאינו בעל שליטה ממשית בנכס..." (מפי השופט פוגלמן, ע"פ 8416/09 מ"י נ. מוחמד חרבוש, ניתן ביום 9.6.2010).

31. מהראיות עלה, כי לשלושת הנאשמים היה אינטרס מובהק ומשותף באותה עת לנקוט בצעדי הגנה נגד המשפחה היריבה, והסיכון הרב לחייהם היה מוחשי מאד, כפי שניתן לראות נוכח רמת האלימות הגבוהה שנקטה על ידי בני אבו סבית. הנאשמים אישרו כאמור, כי לצורך הגנה על עצמם נעו ב"צוותים", ופשיטא, שהנסיעה בדרך זו נועדה לצורך עזרה הדדית, אם תתרגש עליהם פורענות זו או אחרת. החובה המשפחתית ל"ערבות הדדית", ההימצאות המשותפת של הנאשמים ברכב, כאפשרות לסיוע הדדי נוכח האיום החמור בו היו נתונים אותה עת, והראיות בדבר סימני הירי מתוך הרכב, מעידים כי שלושת הנאשמים פעלו בעצה אחת להחזקת האקדח, בידיעה ובהסכמה. מובן כי היה בידי כל אחד מהנאשמים אפשרות לסתור ההנחה הפועלת לחובתו בעניין זה, ולטעון כי לא היה קשור באקדח או בשימוש בו, אולם הנאשמים בחרו בהצגת גירסה של הכחשה מכל וכל, ומשנדחתה גירסתם זו, לא עלה בידי הנאשמים להדוף את המסקנה המסתברת לעניין ההחזקה המוסכמת של הנשק. עוד יצויין בהקשר זה, כי נפסק בפרשת חרבוש הנ"ל (פסקה 20), כי שליטה בנשק "עשויה להתבטא אף בהתנהגות פסיבית בלבד, שכן, משקיימת לאדם האפשרות לממש שליטה אסורה בחפץ, מצווה עליו החוק לבצע מעשה אקטיבי של הפסקת מעמדו כבעל שליטה אסורה באותו החפץ. אם לא יעשה כן, בדרך של התנערות או הסתלקות מן החפץ בטרם יגיע להשלמה תחילית של השליטה בו, עלול הוא להימצא חייב בביצוע עבירה של החזקה בנשק..."

32. על פי הקביעה בפרשת חרבושי (פסקה 53) "העבירה של נשיאת נשק מתייחסת אל מי שזיקתו הפיסית אל הנשק הינה קרובה ומיידית, במובן זה שהוא עצמו נושא פיסית את הנשק או שהנשק מצוי תחת הישג ידו... אכן, עצם החזקתו הפיסית של הנשק טומנת בחובה מטען שלילי עצמאי, בהיותה חיונית לשם ביצוע הסופי של העבירה. הגם שכל נשיאת נשק מהווה גם החזקה שלו, המסקנה ההפוכה איננה הכרחית, ולא כל המחזיק בנשק גם נושא אותו". נוכח העובדה כי לא הוכח מי מבין הנאשמים "נשא" את הנשק בשלבים אלה או אחרים של האירוע, הרי שבקביעה כי שלושת הנאשמים החזיקו בנשק, אין די להביא מיניה וביה, גם לקביעה "מקבילה" לעניין נשיאתו. משכך אין לחייב את הנאשמים בביצוע עבירה זו.

הכרעה

33. נוכח הקביעה כי אין לסמוך על עדותו של איברהים לגבי זהות מבצעי הירי מהרכב, ומשהוטל ספק ממשי אם הירי שנוצר מרכבם של הנאשמים נועד לחבול חבלה חמורה באיברהים, או אף נועד לפגוע ברכבו, יש לזכות את הנאשמים, מחמת הספק, מביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, קשירת קשר לביצוע חבלה חמורה, גרימת נזק לרכב במזיד, הקשורות בירי שבוצע. יצויין כי חרף העובדה כי נקבע שבוצע ירי מתוך רכבם של הנאשמים, על ידי מי מבין הנאשמים, הרי שלנוכח הקביעה כי לא הוכח קיומו של ירי מכוון כפי שיוחס לנאשמים בכתב האישום, ומשהתביעה אינה מבקשת להרשיע את הנאשמים בנסיבות הקשורות בירי "ערטילאי" ולא מכוון, לא מצאתי מקום להרשיע את הנאשמים בעבירה חלופית בעניין זה.

הנאשמים יזוכו גם מעבירה של נשיאת הנשק, כמתואר לעיל, והם יורשעו תחתה בעבירה של החזקת נשק שלא כדין לפי סעיף 144 (א) [לחוק העונשין](#), תשל"ז-1977, משניתנה להם אפשרות להתגונן מפני ביצוע עבירה זו, נוכח האישום בנשיאת הנשק.

ניתנה היום, ח' תשרי תשע"א, 16 ספטמבר 2010, במעמד הצדדים

יורם צלקובניק, שופט

החלטה

נדחה לטיעונים לעונש ליום 5.10.2010 שעה 12:00.

"מעצר הבית הלילי" בו נתונים הנאשמים, יבוטל. זאת גם משהוברה, כי הנאשמים עובדים בשעות היום, ולאחר שהנאשמים לא הפרו את התנאים המגבילים שבהם הם נתונים, עד היום.

יתר הערבויות שנקבעו, ואיסור יציאה מן הארץ יותרו בעינם.

הודע לנאשמים להתייצב במועד שנקבע.

ניתנה היום, ח' תשרי תשע"א, 16 ספטמבר 2010, במעמד הצדדים

יורם צלקובניק, שופט

יורם צלקובניק 8179/08-54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה